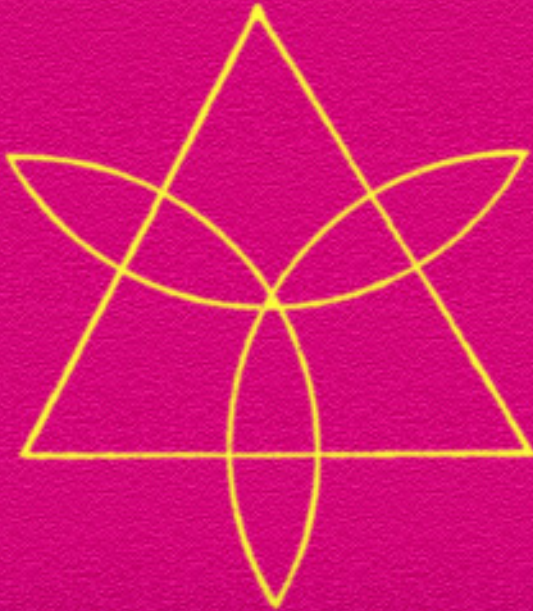

I. K. Taimni

**ITSEN TUNTEMINEN
RAKKAUDEN AVULLA**

I. K. TAIMNI

**ITSEN TUNTEMINEN
RAKKAUDEN AVULLA**

Alkuperäisteos:

Self-Realization through love

Narāda Bhakti Sutra
with text in Sanskrit,
transliteration in Roman,
translation in English and Commentary

Suomentanut
Kyllikki Vuorinen

Alkuperäinen julkaisu:

Self-Realization through Love

[A translation of and commentary on the Bhakti-Sutra of Nārada]

1975

Suomentaja:

Kyllikki Vuorinen

Teoksesta on julkaistu 1981

1. painos (ISBN 951-954662-0-1),

kustantaja Teosofinen Seura ry.

Suomennoksen kieliasua on uudistettu tähän e-kirjaan mm. korjaamalla painovirheitä ja pilkkukäytäntöä.

Julkaistu suomentajan luvalla.

Taitto: Jukka I. Lindfors

2021

JOHDANTO

Yhteyden saavuttamiseksi Jumalaan eli kuten yleisesti sanotaan Itsen tuntemiseksi voidaan astua useita vaihtoehtoisia polkuja. Antaumuksen eli rakkauden polkua, jota sanskritinkielellä sanotaan *Bhakti-mārgaksi*, pidetään yleisesti tiedon polun eli *Jnāna-mārgan* vaihtoehtona. Viimeksi mainittua käsitellään Patanjalin *Yoga Sūtrissa*. *Karma-mārgaa* eli toiminnan polkua pidetään kummankin tukena, koska sen tarkoituksena on mielen puhdistaminen, uuden karman muodostumisen estäminen sekä itsekkyyden tunteen vähentäminen. Se tarjoaa välttämättömän itsekurin mielen saattamiseksi joogan harjoittamiselle sopivaan tilaan millä menetelmällä tahansa.

Kuten toisissa yhteyksissä on selostettu, joogan ns. erilaiset järjestelmät eivät ole toisistaan riippumattomia, itseriittoisia menetelmiä Itsetuntemuksen saavuttamiseksi, kuten yleisesti otaksutaan. Niitä olisi pidettävä pikemminkin laajan joogatieteen eri haaroina jokaisen järjestelmän painottaessa jotakin joogatekniikkaa enemmän kuin toista. Eikä vain näin, vaan joogan polkua astuva voi soveltaa yhtä ja toista näistä tekniikoista tiettyinä aikana erityistarpeidensa mukaisesti juuri silloin ja kehityksensä siinä vaiheessa, jota hän on sivuuttamassa.

Tärkeä, aina mielessä pidettävä seikka on, että henkisen kehittämisen polku ei ole valmiiksi poljettu ura, jota jokaisen on seurattava saavuttaakseen päämääränsä. ”Jokainen ihminen on itselleen tie, totuus ja elämä”, ja polku, jota hän seuraa, kehkeytyy hänestä itsestään hänen edistyessään yksilöllisen ainutlaatuisuutensa ja sen osan mukaisesti, jota hänen on näyteltävä jumalallisessa suunnitelmassa kaukaisessa tulevaisuudessa.

*Nārada*n *Bhakti Sūtra* antaa ulkopiirteet eräille huomattaville antaumuksen eli rakkauden polun piirteille, ja sitä pidetään eräänlaisena käsikirjana niitä varten, jotka haluavat rakkauden voiman avulla tuntea Jumalan. Se ei käsittele aihetta sillä mestariudella, joka on ilmeistä *Yoga Sūtran* ja *Siva Sūtran* tapaisille tutkielmille, mutta se antaa melko hyvän yleisen käsityksen *Bhakti-mārgasta* ja on suurena apuna niille, jotka pyrkivät viljelemään antaumusta ja haluavat jotakin tietoa ja ohjausta asiassa kehityksen alkuvaiheissa. Luonteeltaan tunneperäisille ja niille, joille *Bhakti-mārga* erityisesti sopii, *Bhakti Sūtra* voi olla hyvin hyödyllinen opas.

Edellä sanotusta ei pidä kuitenkaan tehdä sitä johtopäätöstä, että antaumuksen kehittäminen on välttämätöntä vain luonteeltaan tunneperäisille ihmisille ja että tiedon polkua astuvat voivat siitä luopua. Luonto pyrkii yksilön kaikkinaiseen täydellistämiseen, ja se merkitsee, että ihmisluonteen kaikkien aspektien on kehityttävä jossakin vaiheessa sen elämien sarjan aikana, jonka yksilö käy läpi henkisessä kehityksessään ja joka lopulta päättyy hänen saavuttaessaan Itsetuntemuksen ja vapautuksen ilmenneiden maailmojen harhasta ja rajoituksista. Tunneperäisen luonteen omistaminen josakin erityisessä elämässä merkitsee vain, että juuri siinä elämässä yksilön on paljon helpompi kehittää henkisiä kykyjään tunne- luontonsa välityksellä.

Antaumus on yläpuolella ihmisluonteen alempien aspektien, jotka ilmenevät tunteina, ajatuksina ja tekoina, eikä sen kehitys korkeammilla asteilla ole riippuvainen tunteiden rajoittuneesta piiristä ja voimasta. Buddhinen käyttöväline eli *Ānandamaya-kośa* tulee mukaan kuvaan näillä korkeammilla tasoilla ja juuri buddhiselta tasolta laskeutuvat voimat synnyttävät ne erittäin jalot tunteet, joita näillä tasoilla tunnetaan. Siksi palvoja, jonka voimakkaat rakkauden tunteet Jumalaa kohtaan ovat alkuvaiheissa usein hukuttamaisillaan hänet, tulee myöhemmin hiljaiseksi, hallituksi ja pidättyväksi.

Ennen kuin menemme eteenpäin, on suotavaa selvittää sanskritinkielisen sanan *bhakti* todellinen merkitys ja osoittaa, kuinka se

eroaa sanoista rakkaus ja antaumus, joita kahta sanaa tavallisesti käytetään *bhakti*-sanaa käännettäessä.

Sanalla rakkaus on hyvin laaja käsitesisältö, ja sitä on nykypäivänä alettu käyttää hyvin vapaasti. Puhtaimmassa ja korkeimmassa muodossa se on Jumalan itsensä aspekti, joka ei ainoastaan rakasta kaikkia eläviä olentoja ja huolehdi heidän tarpeistaan ja kehityksensä läpi luonnon monimutkaisen koneiston, vaan on itse rakkaus Hänen transsendentaalisessa luonnossaan. Tästä syystä näemme rakkauden läpäisevän koko elämän ja ilmaisevan itseään eri tavoin kaikkien elävien olentojen kautta.

Vaikka käsitys rakkaudesta sen olennaisimmassa ja korkeimmassa muodossa on pyhä ja siihen liittyvät elämän erittäin hienot kokemukset, sen ilmaisu karkeissa ja alhaisissa muodoissa eläin- ja ihmiskunnassa on johtanut sanan merkityksen yksinkertaistamiseen ja madaltamiseen sen alimmalle tasolle. Jopa siinä määrin, että hyvin suuri joukko älykkäitäkin ihmisiä on sokeassa nautinnonhalussaan alkanut pitää sitä miltei sukupuolihimon synonyyminä. *Bhakti*-sanalla ei ole mitään tekemistä näiden rakkauden alempien muotojen kanssa sen paremmin eläin- kuin ihmiskunnassakaan, olivat ne sitten liittyneet sukupuolielämään tai eivät. Sitä käytetään vain siitä rakkaudesta, jota ihminen tuntee Jumalaa kohtaan abstraktiona tai niitä jumalallisia olentoja kohtaan, joita pidetään Jumalan symbolisina edustajina tai inkarnoitumina.

Antaumus-sanana merkitys on yhtä laaja ja hatara. Ymmärtääksemme sen täysin meidän on erotettava ne kolme muotoa, joilla antaumusta yleensä ilmaistaan: 1. antaumus jollekin tarkoituserälle, 2. antaumus jollekin yksilölle ja 3. antaumus Jumalalle.

Antaumus jollekin tarkoituserälle on hyvin yleistä ja näemme kaikkialla ihmisiä ottamassa osaa joitakin tarkoituseriä ajaviin liikkeisiin. Tämän tyyppinen antaumus riippuu tietysti tarkoituserän luonteesta, jota pyritään edistämään. Jos tarkoitus on hyvä ja hyödyllinen ja sitä ajavat moraaliset ja henkiseltä luonteeltaan riittävästi kehittyneet ihmiset, silloin antaumus tuottaa tuloksia,

jotka tuovat monenlaista onnea ja hyötyä suurelle joukolle ihmisiä. Samalla se kehittää noita tarkoitusperiä ajavien ihmisten henkisiä kykyjä. Mutta jos tarkoitus on huono ja sitä ajavat moraalittomat ja ilman henkistä maailmankatsomusta olevat ihmiset, jotka ovat taipuvaisia käyttämään julmia ja häikäilemättömiä menetelmiä, silloin antaumus voi tulla keinoksi aiheuttaa valtavassa määrin suunnatonta kärsimystä. Historia ja useiden ideologisille näkökohdille perustettujen liikkeiden menettelytavat nykyaikana osoittavat selvästi edellä sanotun totuuden.

Antaumus jollekin henkilölle, vaikkei se tuloksiltaan olekaan laajalle ulottuva, on myös riippuvainen sekä antautuneen että antaumuksen kohteena olevan yksilön luonteesta ja motiiveista. Poliitiikan tai liike-elämän alueilla, joihin liittyvät valta ja raha, ei useimmissa tapauksissa ole kysymys todellisesta antaumuksesta vaan pelkästä antaumukseen verhoutuneesta oman edun tavoittelusta. Missä antaumus on vapaa näistä puutteista ja perustuu kiintymykseen johonkuhun henkilöön johtuen hänen älyllisistä, moraalisisista tai henkisistä ominaisuuksistaan, siinä on tietty moraalinen tai henkinen ansio, joka on sekä kohottava että ihailtava.

Tällaisessa antaumuksessa on kuitenkin yksi vaara, jota vastaan palvojan tulee suojautua. Sillä on taipumus enemmän tai vähemmän rajoittaa tai jopa vangita palvojan mieli ja riistää siltä kyky harkita vapaasti elämän kysymyksiä, ilman ennakkoluuloja ja erityismieltymyksiä. Jos yksilö on esimerkiksi antautunut palvomaan uskonnollista tai henkistä opettajaa, hänen mielensä saattaa tulla niin tuon erityisen opettajan opetusten ehdollistamaksi, että mieli on miltei kyvytön näkemään ja arvostamaan muita totuuden aspekteja, jotka ovat yhtä tärkeitä. Se saattaa myös rajoittaa hänen mielenkiintonsa ja toimintansa piiriä erittäin pienelle alueelle. Ympäri Intiaa hajallaan olevat uskonnollisten opettajien *āśramit* ovat täynnä ihmisiä, joiden elämä on suljettu ahtaalle ja kahlehdittu niiden pystyttämän neljän seinän sisälle. Opettajat haluavat eristää seuraajansa ulkomaailmasta pelätessään menettävänsä heidät.

Näin ollen näemme, että antaumus jollekin tarkoituserälle tai yksilölle ei ole ainoastaan altis monenlaisille puutteille, vaan se yleensä rajoittaa yksilön mielen ja toiminnan vapautta ja hänen mahdollisuuttaan kehittää vapaasti mentaalisia ja henkisiä kykyjään. Vain antaumus Jumalalle on vapaa näistä puutteista ja vaaroista, ja sillä on myös voimaa ja mahdollisuuksia kehittää loputtomiin jokaisen inhimillisen olennon sydämessä kätkössä olevia henkisiä ja jumalallisia kykyjä. Sillä ei ole vain tätä voimaa valtavasti kiihottaa noita kykyjä, vaan koska se on suunnattu kohti ääretöntä rakkautta ja autuutta, se voi synnyttää sellaisen henkisen voiman vastauksen, joka täysin muuttaa palvojan elämän. Siksi *Bhakti Sūtrassa* aforismissa 81 suositellaan ja painotetaan Jumalalle antautumista yksilölle antautumisen edellä. Myös suunnattaessa antaumus omalle henkiselle opettajalle sitä ei pitäisi osoittaa hänen persoonallisuudelleen, vaan hänessä kätkössä olevalle Jumalalle. *Īśvara* on kaikkien pyrkijöiden ja palvojen todellinen opettaja, kuten on tähdennetty *Yoga Sūtrien* seuraavassa aforismissa:

sa pūrvesām api guruh kālenānavacchedāt (I-26)

Vaikka maailmassa on monia uskontoja jokaisen ollessa seuraajiansa käytöksen oppaana, on välttämätöntä muistaa uskonnon olennainen luonne ja tarkoitus inhimillisessä elämässä. Mitä muita aspekteja uskonnolla lieneekään, yksi erittäin tärkeä ja olennainen aspekti on siinä, että se tähdentää ja tekee selväksi keinot Jumalan löytämiseksi. Käsitukset Jumalasta, polut ja harjoitukset saattavat vaihdella eri uskonnoissa, mutta tämä perustarkoitus on kaikkien pohjana ja kaikille uskonnoille yhteinen. Ellei tätä tarkoitusta ole, uskonto ei ole uskonto, mitä muuta se sitten lieneekään. Eri uskonnoissa annetut käytössäännöt ja muut uskonnollisen elämän tarpeet ovat apuneuvoja eivätkä päämääriä itsessään, vaikka monet uskontojen seuraajat niitä sellaisina pitävätkin. Edellä olevaa tosiasiaa on painotettava yhä uudelleen, ei ainoastaan uskonnollisen elämän tarkoituksenmukaisemmaksi ja merkityksellisemmäksi saattamiseksi,

vaan jotta pyrkijät kykenisivät erottamaan uskonnollisen elämän pääasiat sivuasioista sekä keskittymään pääasioihin.

Edellä olevasta selviää, että uskonto liittyy läheisemmin mystiikkaan kuin okkultismiin ja on mystiikan ja salaisen elämän sisin olemus. Todellinen mystikko ei ajattele paljon muita ihmiselämään liittyviä kysymyksiä, ei edes universumin luonnetta, jossa hän elää. Hänen ainoa tiedon ja antaumuksen kohteensa on Jumala, ja hän tavoittelee tätä kohdetta yksinkertaisesti ja keskittyneesti sulkien kaiken muun pois. *Bhakti Sūtran* opiskelijaa hämmästyttää, ettei koko kirjassa puhuta mistään muista kysymyksissä kuin antaumuksesta Jumalalle. Mystikko tuntee mielenkiintoa Jumalaan ja yksinomaan Jumalaan, ja hän pitää koko elämäänsä itsensä ja Jumalansa välisenä asiana. *Bhakti Sūtrassa* ei käsitellä mitään abstraktisia filosofisia kysymyksiä tai *siddhien* kehittämiskysymystä.

Keskittyminen koko sydämellään yhteen tarkoitukseen on ehkä yksi syy siihen, miksi antaumuksen polulla saavutetaan päämäärä paljon tehokkaammin kuin muilla. Ei ole mitään filosofisia ongelmia huolehdittavina, ei mitään jäykkiä käytössääntöjä seurattavina, ei mitään uskonnollisen elämän kaavoja ja tarpeita, joihin olisi sopeuduttava ja jotka rajoittaisivat vapautta. Antaumusta voi harjoittaa missä tahansa asianomainen sattuu olemaan ja millaisiin olosuhteisiin tahansa hän on joutunut.

Mutta se tarkoittaa myös sitä, ettei Jumalalle antautumisen tarkoitusta voida saavuttaa, ellei yksilö ota kysymystä todesta ja ole aivan vakavissaan. Jumala ei vastaa heikkojen ja laiskojen pyrkijöiden kutsuun, jotka haluavat parhaimman kummastakin maailmasta tai ovat tyytyväisiä saadessaan tavallisen tunnepitoisen tyydytyksen uskonnollisesta elämästä, kuten esimerkiksi ajoittaisen mielenlyennyksen, joka saadaan silloin tällöin suotuisissa olosuhteissa ulkoisten virikkeiden, kuten esimerkiksi hymnien ym. aikaansaamina. Tällainen helppo uskonnollinen elämä ei voi viedä harjoittajaansa kovin pitkälle ja parhaimmillaankin se vain pitää yksilön sopusoinnussa henkisen ihanteensa kanssa sen sijaan, että hän kokonaan

jättäisi sen. Tässä tilassa kuitenkin useimmat pyrkijät ovat, ja heidän on aloitettava voimakkaampi uskonnollinen elämä, jos he ovat todella vakavissaan.

Koska antaumuksen kehittäminen on välttämätöntä kaikille pyrkijöille, kysymys siitä, miten antaumusta olisi kehitettävä, on erittäin tärkeä, ja sitä on huolellisesti harkittava. Eräässä mielessä ihminen hallitsee paremmin mielensä kuin tunteensa. On helppoa ohjata mielensä mihin tahansa älylliseen kysymykseen ja käyttää sitä sen eri puolien harkintaan. Ei ole kovin helppoa herättää tunteitaan, alkaa *tuntea* voimakkaasti rakkautta jotakuta kohtaan, vaikka pitäisimmekin hänestä. Siten pyrkijän, joka on päättänyt kehittää antaumusta Jumalalle, on opittava, miten aloittaa. Tätä kysymystä ei ole selvästi ja tyydyttävästi käsitelty *Bhakti Sūtrassa*. Vain ne, jotka läpikotaisin tuntevat hindulaisen ajattelun ja perinteen, voivat ymmärtää ja omaksua suositellut alkeisvaatimukset, eikä niitä voida soveltaa yleisesti. Koska antaumuksen kehittäminen on välttämätöntä jokaiselle pyrkijälle, meidän pitäisi ymmärtää ja kyetä soveltamaan niitä yleisiä periaatteita, joille antaumuksen kehittäminen on perustettu.

Tärkein mielessä pidettävä seikka edellä esitettyä kysymystä käsiteltäessä on, että antaumuksen kehittämisessä ei itse asiassa ole kysymys lainkaan kehittämisestä vaan paljastumisesta, koska Jumalana pidetty todellisuus on jo täydessä loistossaan läsnä jokaisessa ihmissydämessä ja sen mitä tärkeimmässä, itse rakkauden aspektissa. Epäilemättä se on kätkössä, eikä tavallinen ihminen tiedä siitä halujensa ja muiden inhimillisten taipumustensa enemmän tai vähemmän verhotessa sen. Mutta se, mikä on läsnä ja on vain verhottuna, voidaan paljastaa, jos tiedämme, mitkä nuo verhoavat tekijät ovat ja kuinka ne voidaan poistaa.

Tässä yhteydessä ei ole välttämätöntä mennä yksityiskohtiin noista inhimillisistä taipumuksista, rajoituksista ja harhoista, jotka toimivat verhoavina tekijöinä ja saattavat yksilön epä tietoiseksi hänen omaan sydämeensä kätketystä todellisuudesta, jota hän

turhaan etsii nautinnoista ja lukemattomista erilaisista pyrkimyksistä. Meidän on selvästi ymmärrettävä, että todellinen tehtävämme tämän vaikean kysymyksen ratkaisemiseksi on käydä käsiksi mieleen ja vapauttaa se pyrkimyksistä ja epäpuhtauksista, jotka toimivat hämmentävinä tekijöinä ja verhoavat sen sisään kätketyn todellisuuden. Kun mieli on puhdistettu, tehty sopusointuiseksi ja vapautettu erilaisista häiriöistä, verhot tulevat vähitellen ohuemmiksi ja lopulta häviävät johtaen asteittaiseen todellisuuden tietoisuuteen, joka yhdessä aspektissaan on rakkaus itse.

Siten rakkauden kehittämisen alkuvalmistelu sisältää mielen puhdistamisen ja sopusuhtaiseksi tekemisen sekä sen saattamisen tilaan, jossa se voi palvella välineenä rakkaudessa Jumalaan. Kaikesta säädetyn itsekasvatuksen ja harjoitettavien hyveiden tarkoitus on saada aikaan tämä mielentila. Kun pyrkijä onnistuu tässä ja on myös omaksunut muut keinot olemuksemme sisäisten ja ulkoisten tasojen välillä olevan kanavan aukaisemiseksi, rakkaus alkaa virrata sisästä käsin luonnollisesti ja yhä enenevässä määrin. Sillä kuten myöhemmin osoitetaan, tämä prosessi on itsestään uudistuva. Mitä enemmän rakastamme Jumalaa, sitä enemmän tunnemme Häntä ja mitä enemmän tunnemme Häntä, sitä enemmän rakkautemme Häneen kasvaa, kunnes tieto ja rakkaus sulautuvat sen todellisuuden tietoisuuden pysyväksi tilaksi, johon on viitattu Itsen tuntemisena.

Pyrkijän tulisi huolellisesti panna merkille nämä *Bhakti-mārgan* kaksi tilaa. Ensimmäinen on jatkuvan pyrkimyksen kausi: itsekasvatus, puhdistuminen ja niiden hyveiden sekä mielentilan kehittäminen, jotka vaaditaan *bhaktin* ilmentämiseksi. Tässä tilassa haltioituminen ja masennuksen tunne seuraavat toinen toistaan. Mutta jos pyrkijä kestävästi voimakkaassa pyrkimyksessään ja hänellä on itsessään välttämätön voima, hän siirtyy vähitellen toiseen asteeseen, jossa Jumalan rakkaus alkaa virrata sisästä käsin luonnollisesti ja jatkuvasti ja yhä lisääntyvässä määrin ilman minkäänlaisia ponnisteluita hänen puoleltaan. Tätä *parā-bhaktiksi* eli *paramapremaksi* nimitettyä tilaa, joka ilmenee saavutettaessa suora tietoisuus

todellisuudesta, kuvataan tarkasti aforismissa 54, ja se tekee palvo-
jasta itseriittoisen, autuuden sekä rauhan täyteen, ”rauhan, joka
käy yli ymmärryksen”.

On välttämätöntä erottaa nämä kaksi tilaa, sillä ennen toisen as-
teen saavuttamista ja ennen kuin palvoja on lujasti juurtunut Jumalan
rakkauteen, hän ei voi hellittää pyrkimystään harjoittaa voimak-
kaasti rakkauden syvempiä, *premaks*i kutsuttuja tiloja. Liian monet
pyrkijät alkavat kuvitella saavuttaneensa rakkauden korkeimman
asteen ja ettei heidän tarvitse tehdä enempää, kun itse asiassa he
ovat vasta astuneet rakkauden polulle ja kokeneet rakkauden ai-
van alkumuodossa. Tällainen rakkauden kokemus on niin hieno ja
epätavallinen, että pyrkijä voi erehtyä luulemaan sen pelkkää pil-
kاهدusta tämän alueen korkeimmaksi kokemukseksi. Se voi saada
hänet herpaantumaan pyrkimyksessään kehittää käsittämätöntä ja
kaiken inhimillisen kokemuksen tuolla puolen olevaa rakkautta. Jos
hän ei ole valpas ja tulee itsetyytyväiseksi, seuraa jähmettyminen,
mikä estää häntä saavuttamasta *paramapremaa*, toista astetta, jossa
rakkauden laajeneminen tulee itsensä uudistavaksi.

Useita pyrkijöitä vaivaa kysymys siitä, olisiko antaumus suun-
nattava persoonalliseen tai persoonattomaan Jumalaan. Joistakin
tuntuu mahdottomalta herättää tunteensa muotoa ja ominaisuuksia
vailla olevaa todellisuutta kohtaan, joka siksi näyttää olevan
kykenemätön vastaamaan heidän rakkauteensa. Toiset ajattelevat
olevan järjetöntä kuvitella ja palvoa perimmältään kaiken läpäisevää
korkeinta prinssiippiä konkreettisen muodon välityksellä. Vaikeus
perustuu Jumalaksi nimittämämme todellisuuden väärinkäsittämiseen
tai sekavaan mielikuvaan siitä. On vain yksi todellisuus kaksine
aspekteineen – ylimaallinen (transsendenttinen) ja ilmennyt. Trans-
sendenttisisessä aspektissaan se on vailla muotoa ja ominaisuuksia
oleva Prinssiippi. Ilmentyneessä aspektissaan se on ilmenneen
universumin perusta, joka on jumalallisen Mielen luoma mentaalinen
luomus. Siten ei ole väliä suuntaammeko antaumuksemme
persoonalliseen Jumalaan joidenkin Hänen

ominaisuuksiensa symbolisessa muodossa tai inhimillisen muodon ruumiillistumassa vai palvommeko Häntä Hänen persoonattomassa aspektissaan. Palvontamme saavuttaa yhden todellisuuden ja vastaus tulee samasta todellisuudesta. Jokainen älykäs palvoja jopa palvoessaan Jumalaa konkreettisesti muodossa on tietoisesti tai alitajuisesti tietoinen tosiasista, että hänen palvontansa suuntautuu todellisuuteen, joka läpäisee ja sulkee syleilyynsä koko universumin ja on siksi myös läsnä täydessä loistossaan ja voimassaan siinä konkreettisesti muodossa, joka palvelee sen symbolina.

Vaikka symbolisesti edustava konkreettinen muoto tai yksilö *avatāran* muodossa auttaakin joitakin ihmisiä antamalla heidän mielelleen kuviteltavaksi jotakin kouriintuntuva, se ei ole jokaiselle pyrkijälle välttämätöntä. On mahdollista suunnata antaumuksensa ja harjoittaa sitä korkeimmassa muodossaan omaan sydämeemme kätkeytyä persoonatonta todellisuutta kohtaan. Tämä todellisuus on epäilemättä muotoa vailla, näkymätön eikä se ole kuultavissa. Ja kuitenkin, koska se on täydellisyydessään olemassa omassa sydämessämme ja on kaiken tiedon lähde, voima ja autuus, samoin kuin se on kaikki mikä liittyy henkiseen elämään, antaumusta ei voi ainoastaan suunnata sitä kohti, vaan se voidaan kehittää korkeimpaan voimaansa, jopa haltiotilaan.

Voi näyttää uskomattomalta, että voi rakastaa suurimmalla voimallaan muotoa tai ääntä vailla olevaa, aineetonta, jolla ei ole mitään osoittamassa sen olemassaoloa, mutta se on totta. Se on todellisille palvojille ja niille, joille jumalallinen armo laskeutuu usein nostaen heidän tajuntaansa haltioituneisiin korkeuksiin, mitä elävin ja hienoin kokemus. Siksi ei ole mitään syytä masentua, ellei joku tunne vetovoimaa mihinkään erityiseen muotoon. Jumala persoonattomassa aspektissaan voi myös olla korkeimmanlaatuisen antaumuksen kohde.

Tosiasiasa antaumuksella persoonallista Jumalaa kohtaan, jos se on todellista ja voimakasta, on taipumus tulla yhä persoonattommaksi, koska se pyrkii kasvamaan ulos muodon, ajan ja paikan

rajoituksista ja tuomaan palvojan tajunnan kosketukseen ajan ja paikan yläpuolella olevan yhden todellisuuden kanssa. Kun tämä tapahtuu, rakkaus hienoimmassa muodossaan pulppuaa jatkuvasti sisästä käsin aivan kuin tyhjästä. Vieläpä kun palvoja on fyysisessä tai mentaalisisäisessä toiminnassa, hänen tajuntansa voi olla uponneena jumalallisen rakkauden valtamereen, eikä jäljellä ole juuri mitään tunnetta erillisyydestä osoittamassa, kuka rakastaa ja kuka on rakastettu.

Vaikkei tämän kaltaista rakkautta ole helppo saavuttaa, kyky sen kehittämiseen on jokaisessa inhimillisessä olennessa, sillä Jumala on verhoittuna jokaisen ihmisen sydämessä, eikä meidän tarvitse kuin avata tämän temppelin ovet saadaksemme näyn Jumaluudesta, hänen rakkautensa ja kauneutensa täyteydestä, joka valtaa meidät kokonaan ja nostaa tajuntamme Hänen tajuntansa yhteyteen. Tällainen näky, vaikka se onkin osittainen ja ajoittain tapahtuva, saattaa palvojan rakkauden hurmioon, ja kun hän palaa tuosta haltiotilasta, se tekee hänet itseriittoiseksi ja rauhalliseksi, kuvaamattoman autuuden täyttämäksi.

Elämässä ei saavuteta mitään todella arvokasta yhtäkkiä ja ponnistuksetta, eikä ole mitään, mitä ei voitaisi saavuttaa kestäväällä ponnistuksella. Tämä pätee erityisesti niihin elämän suuriin tosiasioihin, jotka ovat meissä piilevinä ja joiden kehittäminen aktiiviseen muotoon on ennemmin tai myöhemmin tehtävämme, koska ne ovat osa jumalallista perintöämme. Kuinka kauan pysymme erillämme tästä jumalallisesta perinnöstä riippuu osaksi *karmastamme* ja osaksi erottamiskyvystämme, *vivekasta*, joka tekee meidät kykeneviksi erottamaan todellisen epätodellisesta, harhan siitä, jolla on todellinen, pysyvä arvo. Mutta *karmamme* ei ole tyhjentyvätön ja erottamiskykymme on vain piilossa. Me voimme poistaa molemmat esteet, jos haluamme sen tehdä. Meidän on vain tehtävä aloite ja kestettävä ponnisteluissamme. Siksi jokaiselle pyrkijälle on mahdollista kehittää rakkaus Jumalaa kohtaan korkeimpaan asteeseen ja saavuttaa se Ikuisuuden itseriittoisuus ja rauha, joka on peräisin tuosta rakkaudesta ja jota ei voida löytää ilman tuota rakkautta.

Nāradaṅ Bhakti Sūtrassa on 84 aforismia. Kolmessa viimeisessä aforismissa on mainittu sellaisia yksityiskohtia, kuten niiden muutamien muinaisten, suurten opettajien nimet, jotka esittävät antaumuksen opin tavallisen ihmisen avuksi. Koska näillä yksityiskohdilla ei ole teoreettista eikä käytännöllistä merkitystä ja niiden ymmärtäminen voi olla vaikeaa hindujen pyhiin kirjoihin perehtymättömille, nuo kolme aforismia on jätetty pois.

ITSETUNTEMUKSEN SAAVUTTAMINEN RAKKAUDEN AVULLA

1. athāto bhaktim vyākhyāsyāmah

Koska antaumus Jumalalle on välttämätön Itsetuntemuksen saavuttamiseksi, selvittäkäämme bhaktin oppia.

Sanaa antaumus käytetään tavallisesti yleisessä mielessä, ja se saattaa merkitä antautumista mille tahansa tarkoituspäälle tai henkilölle, mutta tässä yhteydessä *bhakti* tarkoittaa antaumusta eli rakkautta Jumalaa kohtaan. Mikä tahansa maallinen antaumuksen kohde, miten korkea tahansa, on katoava, rajallinen, eikä se ole täysin vapaa puutteista. Siksi antaumus sitä kohtaan on välttämättä rajallinen. Jopa avataarojen elämä ja fyysinen muoto, jota kohtaan useimpien palvojien antaumus on suunnattu, on ajassa ja paikassa. Vaikka he saattavat auttaa palvoja kehittämään antaumusta alkuvaiheissa, se ei voi olla riittävää sen todellisen antaumuksen kehittämiseksi, joka käsittää kaiken ilmenneessä ja ilmenemättömässä ja vapauttaa siksi yksilön ruumiillistuneesta olemassaolosta. Tämän lisäksi sellaisessa antaumuksessa on tiettyä keinotekoisuutta ja todellisuuden puutetta, koska tässä tapauksessa rakkautemme suuntautuu johonkin, joka on ulkopuolella ja rajallinen, kun taas se todellisuus, jota itse asiassa etsimme noissa ulkoisissa muodoissa, on kätkeytyä täydytydessään ja loistossaan omassa sydämessämme. Ennemmin tai myöhemmin meidän on mentävä ulkoisen muodon taakse ja yritettävä havaita muodon sisällä kätkeytyä oleva, se, joka on etsintämme todellinen kohde. Siten kaiken läpäisevä todellisuus, joka käsittää ja sulkee itseensä kaiken ja johon me yleensä viittaamme Jumalana, on

ainoa sopiva antaumuksemme eli *bhaktin* kohde. Nārada käsittelee asiaa tältä näkökannalta.

Oppilaan tulisi kuitenkin varoa ottamasta kaikkia esimerkiksi *Ramayamatai Bhagavata* -kirjoissa olevia kertomuksia henkilökohtaisesta antaumuksesta kirjaimellisesti tosina ja siten kadottamasta niiden todellista merkitystä. Ensinnäkin monet näistä kertomuksista ovat todella allegorioita, joiden tarkoituksena on esittää henkisen elämän korkeinta totuutta joukoille, niin että tavallinen ihminen voisi ymmärtää ja muistaa ne helposti. Toiseksi, vaikka näyttää kuin antaumus noissa kertomuksissa olisi kohdistettu ajassa ja paikassa olevaan persoonallisuuteen ja on siksi rajallinen, palvojalla on kuitenkin mielessään rajaton todellisuus, joka käsittää ja sisältää kaiken kosmoksessa. Ulkoinen muoto on vain sisäisen todellisuuden symboli ja rakkaus on itse asiassa suunnattu tähän todellisuuteen. Tavallisen hartaudenharjoittajan mielessä ero ulkoisen muodon ja sisäisen todellisuuden välillä ei ehkä ole selväpiirteinen, mutta se on aina läsnä hänen alitajunnassaan. Hindut, jotka usein käyttävät sellaisia symbolisia tai *avatārojen* muotoja kuin *Rāma* ja *Kriṣṇa*, eivät ole epäjumalien palvojia kuten monet hinduismia pinnallisesti tutkineet kuvittelevat. Heidän näennäisen antropomorfisminsa taakse on kätkeytynä filosofia, joka sisältää luonteeltaan mitä syvällisimpiä ajatuksia sekä Perimmäistä todellisuutta koskevaa ja palvelonnan kohteena olevaa filosofista suuruutta, mihin tavallisesti viitataan Brahmana. Nämä tosiasiat on yksityiskohtaisesti selostettu teoksessa *Introduction to Hindu Symbolism*.

2. *sā tvasmin paramaprema-rūpā*

Bhakti eli antaumus Jumalalle on syvää rakkautta Häntä kohtaan.

Antaumus jollekin asialle tai henkilölle ei ehkä ole rakkautta, vaan se saattaa olla päättäväisyyttä palvelua tuota asiaa tai uskollisuutta tuota henkilöä kohtaan. Sen sijaan todelliseen antaumukseen

Jumalalle, jota sanotaan *bhaktiksi* ja joka sisältää antaumuksen, liittyy aina voimakas rakkauden tunne Häntä kohtaan. Tämä tunteenomainen rakkaus on kuitenkin vain sen ulkoinen ilmentymä, ts. muoto, jota se ilmentää ulkoisessa käytöksessään suhteessaan Jumalaan. Tällä rakkaudella on olemassa syvempi puoli, johon viitataan seuraavassa aforismissa.

3. *amrtasvarūpā ca*

Samalla kun *bhaktin* ulkoinen muoto on tunteenomainen rakkaus, sen sisin ja pohjimmainen muoto on tietoisuutta todellisesta luonnostamme, joka on ikuinen ja rappeutumisen ja kuoleman alueen tuolla puolen.

Tämä aforismi olisi luettava edellisen yhteydessä, kuten sanskritin-kielinen sana *ca* osoittaa. Toinen aforismi viittaa *bhaktin* ulkoiseen muotoon vastakohtana sen kolmannessa aforismissa viitattuun sisimpään muotoon. Kaikilla asioilla on kaksi puolta: toinen, jollaisena se ilmenee niille, jotka näkevät sen pinnallisesti ulkopuolelta, sekä toinen, jollaisena sen näkevät ne, jotka kokevat asian sisästä käsin.

Jos katsomme ulkopuolelta syvästi Jumalaa rakastavaa palvojaa, näemme hänessä yleensä kaikki ne merkit, jotka ovat ominaisia syvästi johonkin ihmiseen rakastuneelle henkilölle. Hänen mielensä on täynnä tuota toista henkilöä koskevia ajatuksia. Hän itkee, kun syvä tunne kapinoi hänessä. Hän tuntee itsensä kadotetuksi ollessaan erossa rakastetustaan.

Tämä on *bhaktin* ulkoinen muoto, sen *rupa*, joka kehityksensä alkuvaiheissa yleensä esiintyy varsin silmiinpistävässä muodossa. Mutta kun *bhakti* kypsyy ja tuo *bhaktan* yhä lähempään suhteeseen Jumalan kanssa, se saa yhä suuremman määrin Hänen kanssaan ykseyden tunteen muodon. Ja kun tämä tapahtuu, ulkoiset merkit häviävät suurella määrin ja ne korvataan jatkuvalla tietoisuudella ykseydestä Hänen kanssaan. Ja koska Hän sisimmässä luonnossaan

on ikuinen, tämä ykseyden tietoisuus saa aikaan palvojassa, joka myös tulee yhä suuremmassa määrin tietoiseksi ikuisesta luonnostaan ja lopulta jää tuohon tilaan, jatkuvan ykseyden tilan Hänen kanssaan. Tämä on *bhaktin* olennainen muoto – sen *svarupa*. Oppilaan tulisi pitää mielessään hieno ero yhä ajan alueella olevan kuolemattomuuden ja kokonaan ajan yläpuolella olevan ikuisuuden välillä.

4. yal labdhvā pumān siddho bhavaty amrto bhavati trpto bhavati
Saavuttaessaan Siddhan ihmisestä tulee kuolematon ja Itseen tyytyväinen.

Nämä ovat seuraukset, koska hänen tajuntansa on tullut yhdeksi Jumalan tajunnan kanssa. Kaikki voimat kuuluvat luonnostaan jumalalliseen tajuntaan, joka on ikuinen ja sisältää kaiken itsessään. Kun yksilön tajunta sulautuu jumalalliseen tajuntaan, se saa luonnollisesti jumalallisen tajunnan kaikki ominaisuudet samoin kuin kaiken muun, mikä on läsnä tuossa kaiken käsittävässä tajunnassa. Ei tarvita mitään erityistä ponnistusta minkään saavuttamiseksi, eikä jäljelle jää halua saada mitään, koska kaikki on jo läsnä tuossa tajunnassa. Me voimme haluta ja yrittää saada vain sellaista, mitä emme jo omista.

*5. yat prāpya na kimcit na vānchati na śocati na dvesti na ramate
notsāhi bhavati*

Saavuttaessaan rakkauden Jumalaan hän ei halua mitään, hän ei tunne surua, hän ei vihaa ketään, ei riemuitse eikä haltioиду mistään.

Kaikki mielentilat, joihin tässä aforismissa viitataan, voivat olla olemassa vain, kun yksilö tuntee jotakin puuttuvan itseltään. Jos hänen tajuntansa sulautuu jumalalliseen tajuntaan, joka sisältää kaiken piilevänä, hän tulee luonnollisesti itseriittoiseksi eikä voi haluta mitään ulkopuoleltaan. Ja koska hän tuntee olevansa yhtä kaiken

kanssa ilmennyksen maailmassa, hän ei voi tuntea vastenmielisyyttä tai vihata mitään. Useimmat meistä eivät havaitse itseriittoisuuden valtavaa arvoa, kun emme pyydä mitään, koska tiedämme kaikkien haluttujen kohteiden lähteen olevan itsessämme. Pyyteettömyys ei ole mielen negatiivinen tila, joka luo tyhjiön elämäämme. Siinä missä pyyde toimii verhon tavoin sydämeemme kätkettynä olevan jumalallisen tajunnan yllä, pyyteettömyys riisuu tämän verhon antaen näin meille tietoisuuden jumalallisesta tajunnasta ja ykseydestämme sen kanssa.

6. yaj jnātvā matto bhavati stabdho bhavaty ātmārāmo bhavati

Tuntiessaan Jumalan tai yhden todellisuuden hän tulee ilon täyttämäksi, hiljaiseksi ja Itseen tyytyväiseksi.

Tämä aforismi jatkaa edellisen ajatusta ja antaa joitakin lisäpiirteitä Itsetuntemuksesta aiheutuvasta mielentilasta ja tunteesta. Sana *mattah* ei itse asiassa tässä yhteydessä merkitse sanaa ”hullu”, ja sitä käytetäänkin vain kuvaamaan sitä sisäisen ilon voimakkuutta, jota täysin jumalallisen rakkauden valtamereen uponnut yksilö tuntee. Hänen rakkautensa kypsyttyä tämä tunteenomaisen rakkauden ylenpalttisuus antaa vähitellen tilaa voimakkaalle rakkaukselle, joka on niin syvää, ettei siitä ole mitään ulkoisia merkkejä. Yksilö tulee hiljaiseksi ja hänen tajuntansa itseensä keskittyneeksi. Tällaisesta rakkaudesta eivät puutu vain ulkoiset merkit, vaan sen voimakkuuden säilymiseksi eivät ole tarpeen myöskään mitkään ulkoiset kiihokkeet. Koska tämä rakkaus on juurtuneena jumalalliseen rakkauteen ja saa tästä tyhjentyvästä *anandan* lähteestä kiihokkeensa, se tulee riippumattomaksi ulkoisista olosuhteista ja yksilö tulee itseriittoiseksi.

Sadhakan, joka haluaa kehittää tämän teoksen kuvaaman rakkauden, on pysähdyttävä tutkimaan tätä ja kahta edellistä aforismia käsittääkseen niiden todellisen merkityksen. Tällä rakkaudella on lähteensä oman tajuntamme keskuksessa ja sillä on kaksi aspektia.

Toisessa aspektissaan se on kääntyneenä ulospäin käsittäen kaiken ulkoisessa maailmassa, koska Jumala on kätkeytyneenä ilmenneessä universumissa kokonaisuudessaan. Toisessa aspektissaan se on kääntyneenä sisäänpäin yksilön ollessa tietoinen tuosta yhdestä todellisuudesta, joka on ilmenemättömässä maailmassa hänen tajuntansa keskuksen tuolla puolen. Ulospäin suuntautunut rakkaus on altruismin ja myötätunnon perusta kaikkia eläviä olentoja kohtaan, ja todellinen inhimillinen veljeys seuraa tuota näkyä tai pikemminkin kaiken elämän ykseyden tietoisuutta. Puhumme ihmiskunnan universaalisen veljeyden ytimen ”muodostamisesta”. Mutta veljeys ei ole mitään sellaista, minkä ihminen voi muodostaa tai luoda. Se on jo olemassa oleva luonnon tosiasia, vaikka emme ehkä ole siitä tietoisia tai emme ehkä havaitse sitä. Se on ihmiselämää koskeva mitä perustavinta laatua oleva tosiasia. Itse asiassa se on itse elämän perustavinta laatua oleva tosiasia, sillä kaikki elämä on juurtuneena ja lähtee yhdestä lähteestä – jumalallisesta, koko universumin läpäisevästä elämästä.

Tuo sisäänpäin kääntynyt rakkaus, joka on suunnattu tajuntamme keskuksen tuolle puolen, on sen Jumalaan kohdistuvan rakkauden perusta, jota tämä teos käsittelee. Juuri tämä rakkaus nostaa vähitellen tajuntamme ikuisuuden maailmaan, tekee meidät tietoisiksi omasta jumaluudestamme ja sitä kutsutaan sanskritinkielellä *bhaktiksi*. Kolme käsillä olevaa aforismia ilmaisevat, mitä seuraa, kun tämä Jumaluuteen kohdistuva rakkaus pulppuaa sydämestämme. Ne osoittavat, että universumin sydämessä ja omassa sydämessämme on kaiken rakkauden lähde, joka on itse rakkaus. Siksi on mahdollista löytää tämä rakkaus vain sukeltamalla oman sydämemme syvyksiin. Kun onnistumme pyrkimyksessämme ja avaamme kanavan itsemme ja tämän kaiken rakkauden lähteen välillä, silloin rakkaus alkaa virrata sisästä käsin ja täyttää meidät sisältämällään korkeimmalla autuudella ja on todella sen toinen aspekti. Ihmeellistä tässä rakkaudessa on, ettei se ole suunnattu kehenkään henkilöön tai asiaan. Se ei ole riippuvainen sen yksilön

olosuhteista ja ympäristöstä, jonka kautta se säteilee ilman ulkoisia virikkeitä tai ponnisteluja. Se on kuin luonnon lähde salattuine ja tyhjentyttömene vesivarastoineen, josta vesi jatkuvasti virtaa itsestään ilman, että sitä kukaan käyttää hyödykseen.

Opiskelijan, joka haluaa käsittää näiden aforismien todellisen merkityksen, olisi tajuttava se tärkeä tosiasia, että rakkaus ja onni ovat erottamattomat aivan kuten niiden vastakohtat viha ja onnettomuus. Milloin ja missä tahansa mieli on rakkauden kyllästävä, se on täynnä autuutta, ja tämä autuus saa aikaan ne olosuhteet, jotka noissa kolmessa aforismissa luetellaan ja jotka tekevät yksilöstä itseriittoisen. Kun tämä rakkaus on kohdistettu Jumalaan, joka on kaiken rakkauden lähde, ei ole mitään rajoja sen voimakkuudella eikä niillä voimilla, joita se voi antaa palvojalle tuloksena siitä, että hänen yksilöllinen tajuntansa on yhä enemmän sulautunut jumalalliseen tajuntaan. Ne alussa ilmenevät ulkoiset merkit, joista puuttuu tunteiden hallinta, johtuvat rakkauden ja autuuden tunkeutumisesta ylitsevuotavina hänen mieleensä. Ne, jotka eivät ole milloinkaan voimakkaasti tunteneet näitä tunteita, eivät voi ymmärtää niitä.

7. sā na kāmyamānā nirodharūpatvāt

Halu ei sitä motivoi, sillä se saa ilmaisuksensa ja se saavutetaan kaikkien maallisten halujen poistamisella.

Pitäisi olla ilmeistä, että todellista rakkautta Jumalaan ei mikään maallinen halu voi motivoida, koska se voidaan saavuttaa vain, kun nämä maalliset halut on vähitellen poistettu tai pikemminkin muunnettu yhdeksi korkeammaksi haluksi löytää ja tulla yhdeksi sisässämme kätöksessä olevan jumalallisen elämän kanssa. Sen osoittaa myös tosiasia, että kun jumalallinen rakkaus ilmenee palvojan sydämessä ja sen tuloksena hänestä tulee itseriittoinen, kaikki halut katoavat hänen mielestään luonnollisesti hänen ponnistelematta erityisesti tähän suuntaan.

On kuitenkin huomattava, että edellä kerrottu pitää paikkansa ainoastaan kypsässä ja epäitsekkäässä rakkautta, johon myöhemmissä

aforismeissa on viitattu *parama premana*. Tätä äärimmäistä tilaa rakkaudessa Jumalaan ei ole saavutettu yhtäkkiä, vaan sivuuttamalla lukuisia vaiheita, joissa itsekkyyks ja henkilökohtaiset pyyteet näyttelevät selvää, mutta yhä vähenevää osaa. Mutta sellainen on tämän rakkauden voima ja mysteeri, että kohdistamamme sen suoraan Jumalaan, vieläpä itsekkäin motiivein, tuon jumalallisen lähteen vastauksena pyytemme ei ainoastaan täyty, vaan sillä on myös osittain luonnettamme puhdistava ja pyyteen alentavasta vaikutuksesta vapauttava seuraus. Luomalla hyveellisen kehän tämä alkemia vapauttaa meidät lopulta täydellisesti kaikista haluista tehden meidät itseriittoisiksi.

8. nirodhas tu lokaveda vyāpārasya-nyāsah

Mutta pyyteiden poistaminen ei tarkoita maallisten ja uskonnollisten velvollisuuksien lopettamista, vaan niiden pyhittämistä Jumalalle.

Tavallisen ihmisen toimintaa motivoi pääasiallisesti pyyde, ja useimmilla toimillaan hän tähtää johonkin henkilökohtaiseen päämäärään, oli hän tästä tosiasiasta tietoinen tai ei. Kun sellainen henkilö alkaa vakavasti kehittää pyyteettömyyttä, on mahdollista, että hän lopettaa kaikki pyyteen motivoimat tehtävät. Tämä aforismi on tarkoitettu varoittamaan pyrkijää sellaisesta pyyteettömyyden väärinkäsittämisestä, koska se saattaa aiheuttaa sekasortoa hänen elämässään ja siinä sosiaalisessa ympäristössä, missä hän elää. Häntä kehoitetaan jatkamaan uskollisesti kaikkien niiden tehtävien suorittamista, jotka ovat osa hänen velvollisuuksistaan ja jotka ovat joutuneet hänen osakseen tuloksena niistä erityisistä olosuhteista, joihin karman laki on hänet asettanut tai niistä suhteista, jotka hän on muodostanut toisten kanssa. Toimintojensa valinnassa ja pois jättämisessä hänen on käytettävä omaa viisauden ohjaamaa arvostelukykyyään eikä persoonallisia ennakkoluulojaan tai mieltymyksiään.

9. tasminn ananyatā tadvirodhisūdāsīnatā ca

Pyyteettömyys tarkoittaa myös olla haluamatta mitään paitsi Häntä sekä välinpitämättömyyttä kaikkea sitä kohtaan, joka vastustaa Häntä tai asettaa esteen Häneen yhtymiselle.

Aforismi selittää edelleen pyyteettömyyden luonnetta, jota palvojan on kehitettävä. Tämä pyyteettömyys ei tarkoita, ettei palvojan tulisi haluta edes Jumalaa. Tosiasiassa hänen tulee haluta Jumalaa ja vain Jumalaa. Hänen on omaksuttava välinpitämättömyyden asenne kaikkea sitä kohtaan, mikä vastustaa Häntä. Siltä varalta että pyrkijä ymmärtää väärin tämän aforismin kahden lauseen merkityksen, niiden tarkoitusta selvennetään kahdessa seuraavassa aforismissa.

10. anyāśrayānām tyāgo śanyatā

Vilpitön antaumus tarkoittaa luopumista kaikesta muusta tuesta paitsi rakkauden kohteesta.

Tarve rajoittaa antaumus vain yhteen ainoaan kohteeseen on ilmeinen. Mielen ja pyrkimyksen keskittäminen on välttämätöntä minkä tahansa vakavuutta ja kestävyyttä vaativan kohteen saavuttamiseksi. Näin on erityisesti pyrittäessä sydämiimme kätketyn jumalallisen elämän yhteyteen, joka on oman tajuntamme keskuksen tuolla puolen. Jos meillä on useampia kuin yksi antaumuksen kohde, josta olemme riippuvaisia ja jota kohden suuntaamme rakkautemme, se varmasti hajottaa mielen ja tekee antaumuksen ja syvän keskittymisen mahdottomaksi.

Maallisessa elämässämme me olemme riippuvaisia eri kohteista tai henkilöistä voidaksemme täyttää monet tarpeemme, koska ne ovat kaikki rajallisia ja epätäydellisiä eivätkä voi antaa kaikkea, mitä tarvitsemme. Mutta niin ei ole Jumalan suhteen, joka on kaiken lähde maailmassa ja voi antaa meille kaiken, minkä tarvitsemme ja ansaitsemme. Eikä ainoastaan tätä. Kun me antaudumme Hänelle

täydellisesti ja sulatamme tajuntamme Hänen tajuntaansa, me tulemme pyyteettömiksi, sillä juurruttuamme kaikkien pyyteidemme tyydyttämisen lähteeseen ei ole jäljellä mitään pyydettyä.

11. lokavedesu tad anukulācaranam tad virodhisū-dāsinatā

Välinpitämättömyys kaikkea sitä kohtaan, mikä vastustaa Häntä tai estää yhteyden Hänen kanssaan, ei sulje pois Hänen kanssaan sopusoinnussa olevaa käytöstä tai maallisten ja uskonnollisten velvollisuuksien täyttämistä.

Tämän aforismin tarkoituksena on varoittaa palvojaa siitä väärinkäsityksestä, että harjoitettaessa vilpittömästi antaumusta Häntä kohtaan maalliset ja uskonnolliset velvollisuudet olisivat esteenä ja että ne olisi lopetettava. Antaumus Jumalalle on sisäinen asenne ja tajunnan tila, eikä sen pitäisi olla esteenä sen paremmin fyysisille kuin mentaalillekaan toiminnoillemme. Kuten *Śiva Sūtrassa* on osoitettu, fyysiset ja mentaaliset toimintamme tapahtuvat tajuntamme äärialueilla ja tajuntamme sisäiset tasot jäävät koskemattomiksi. Kun antaumus Jumalaa kohtaan suunnataan sisäänpäin oman tajuntamme keskuksen kautta, se käsittää todellisuudessa nämä tajunnan sisäiset tasot, eikä sen mitä tapahtuu tajunnan äärialueilla pitäisi olla ristiriidassa antaumuksen kanssa, jos se on todellista ja sitä harjoitetaan oikealla tavalla. Siksi on mahdollista jatkaa maallisia ja uskonnollisia velvollisuuksia ja pitää samanaikaisesti mieli syvän antaumuksen tilassa. On huomattava, että tässä painotetaan maallisten ja uskonnollisten velvollisuuksien suorittamista niin, ettei eläminen todellisessa antaumuksessa Jumalalle rohkaise ihmisiä antaumusta harjoittaessaan luopumaan velvollisuuksistaan ja siten tulemaan häiriön ja sekasorron aiheuttajiksi yhteiskunnassa. Sellainen aiheuttaisi vihamielisyyttä sen kanssa tekemisiin joutuvissa ja saisi heidät tuomitsemaan opin antaumuksesta ja sen merkityksestä.

12. *bhavatu niscaya-dārdhyād ūrdhvam sāstrara-ksanam*

Uskonnollisten ja sosiaalisten velvoitusten määräämiä tapoja olisi noudatettava vielä senkin jälkeen, kun usko ja rakkaus Jumalaan on tullut lujaksi ja syväksi.

Palvojan elämässä tulee vaihe, jolloin hänen rakkautensa Jumalaan on niin syvää, että hänen tajuntansa vetäytyy olemuksen sisäisille tasoille ja hänen on hyvin vaikeaa jatkaa tavallisia toimintojaan, jotka muodostavat osan hänen sosiaalisista ja uskonnollisista velvollisuuksistaan. Häntä käsketään jatkamaan näitä toimintoja niin kauan kuin hän suinkin voi. Tämä tulee hänelle tietysti tietyn asteen jälkeen mahdottomaksi hänen ylitsevuotavan rakkautensa takia eikä hän voi sille mitään, että hänen on luovuttava niistä siksi, kunnes hänen rakkautensa kypsyy ja hän saavuttaa jälleen tunteidensa ja ajatustensa tasapainon.

13. *anyathā pātityaśankayā*

Muuten on olemassa irrottautumisen vaara jo saavutetusta antaumuksen tilasta.

Palvojaa käsketään jatkamaan velvollisuuksiaan niin pitkään kuin hän suinkin voi, koska muuten on olemassa vaara, että hän poikkeaa polulta ja putoaa takaisin maallisen elämän kiintymyksiin ja haluihin. Jatkuva sopeutuminen sosiaaliin ja uskonnollisiin velvollisuuksiin takaa hänen pysymisensä oikealla polulla *dharman* järjestämän suojelun ja ohjauksen ansiosta. Jos hän jättää *dharman* polun, hän on kuin peräsintä ja kompassia vailla oleva alus ajelehtien elämän valtamerellä. Vain kun palvoja on hyvin suuresti edistynyt ja intuition selkeä valo alkaa valaista hänen polkuaan, hänen kannattaa jättää annettujen käytöstopojen suoma luotettava ohjaus. Hän ei saisi myöskään unohtaa, että tajunnan sisäisen kehityksen polulla edistyviä koetellaan jatkuvasti, jotta he löytäisivät ja poistaisivat kaikki luonteeseensa mahdollisesti jääneet heikkoudet.

14. loko 'pi tāvad eva bhojanādi-vyāpārās tv āsarīra-dhāranāvadhi

Sosiaalisia tapoja ja käytäntöä on noudatettava vain siinä määrin kuin uskonnollisia velvoituksiakin. Mutta ruumiin ylläpitämiseksi tarvittavia toimintoja, kuten syömistä, pukeutumista jne. on jatkettava niin kauan kuin ruumis on elossa.

Voidaan havaita, että palvojan elämään liittyvät toiminnot jakautuvat kolmeen luokkaan: 1. uskonnolliset velvollisuudet, 2. sosiaalisten tapojen ja käytäntöjen noudattaminen ja 3. fyysisen ruumiin ylläpitämiseen liittyvät toiminnot.

Uskonnollisia velvollisuuksia on noudatettava, kunnes antaumuksesta tulee niin kypsä, luja ja syvään juurtunut, että intuition sisäinen valo pystyy ohjaamaan palvojaa hänen kulkemallaan polulla ja hänen koko elämässään. Sosiaalisia tapoja ja käytäntöjä on myös noudatettava niin kauan kuin uskonnollisten velvollisuuksien noudattaminenkin on tarpeellista, ja ne voidaan lopettaa yhtäaikaan uskonnollisten harjoitusten kanssa. Mutta palvoja ei ilmeisesti voi koskaan luopua niistä toiminnoista, jotka ovat välttämättömiä fyysisen ruumiin ylläpitämiseksi. Nämä voivat edellisiin verrattuina näyttää mitättömiltä, mutta ne ovat välttämättömiä ruumiin elossa pitämiseksi ja sen tehokkaan toiminnan kannalta.

15. tal laksanāni vācyante nānāmatabhedāt

Nyt selostetaan eri käsitysten mukaisesti ne ulkoiset merkit, jotka ilmenevät rakkaudessa Jumalaan.

Seuraavat neljä aforismia pyrkivät kuvaamaan niitä ulkoisia merkkejä, jotka ilmenevät rakkaudessa Jumalaan. Ne käsittelevät aihetta melko pinnallisesti. Ensinnäkin nämä merkit voivat esiintyä lukemattomissa muodoissa riippuen yksilön luonteesta ja olosuhteista sekä antaumuksen voimasta. Toiseksi ulkoisilla merkeillä ei ole mitään erityistä merkitystä. Ne, jotka todella merkitsevät ja osoittavat antaumuksen laadun ja voiman, ovat tunteet, asenteet ja

mielentilat. Itse asiassa palvojan tuntiessa mitä syvintä antaumusta hänestä tulee hiljainen ja hajamielinen, koska hänen tajuntansa on vetäytynyt mielen syvimpiin kerroksiin. Kun otetaan huomioon muiden aforismien syvällinen luonne sekä lisäysten mahdollisuus, on todennäköistä, että nämä aforismit on lisätty myöhemmin, jotta tutkielma tulisi helpommin ymmärrettäväksi. Tällaiset lisäykset eivät ole harvinaisia tämänlaatuisissa tutkielmissa, jotka vuosisatojen läpi kuljettuaan ovat tulleet käsiimme.

16. pujādisv anurāga iti pārāsaryah

Parasaran oppilaan mukaan antaumus voi ilmetä Jumalan palvelonnan kiihkeydessä.

17. kathādisv iti gargah

Gargan mukaan palvoja voi ilmentää antaumusta toistuvasti julistamalla Hänen kunniaansa ja suuruuttaan.

18. ātmaraty avirodheneti śāndilyah

Sāndilayan mukaan antaumus voi ilmetä esteettömässä autuuden tunteessa, jonka aiheuttaa rakkaus Jumalaan.

*19. nāradas tu tad-arpitākhilācāratā tad-vismarane
paramavyākulateti*

Nāradan mukaan antaumus ilmenee, kun kaikki uskonnolliset menot on pyhitetty Hänelle ja tunnettaessa suunnatonta tuskaa, jos Hän on unohtunut mielestä.

20. astyevam evam

Tällaisesta antaumuksesta on useita esimerkkejä.

Annettuaan eri *Rishien* käsityksen antaumuksen luonteesta kirjoittaja esittää *Bhāgavatasta* otettuja esimerkkejä palvojista.

Bhāgavata kertoo Sri Kriṣnan elämän ja kuvaa tätä voimakasta antaumusta erittäin vaikuttavalla tavalla.

21. *yathā brajagopikānām*

Esimerkkeinä meillä ovat Vrajan lehmipaimenet, jotka osoittivat elämässään sellaista antaumusta, jota tässä tutkielmassa selitetään.

Kuten aikaisemmin on huomautettu, on olemassa monenlaista antaumusta – esimerkiksi Hanumanin antaumus Ramalle, kuten *Ramayana*ssa selvitetään. Mutta tässä tapauksessa palvojan asenne oli palvelijan isäntäänsä kohtaan tuntema. Vrajan gopin tapauksessa antaumus oli rakkautta, jota rakastaja tuntee rakastettuaan kohtaan – suhtautuminen, johon sanskritin kielellä viitataan *kānta bhāvana*.

22. *tatrāpi na mähātmyajñāna-vismṛty apavādah*

Palvojan ei pitäisi unohtaa voimakkaassakaan antaumuksessa Jumalan ruumiillistumaa kohtaan kohteen suuruutta eikä jumaluutta, jotta vältettäisiin moite ja häpeä.

Sri Kriṣnan elämä sellaisena kuin se on kerrottuna *Bhāgavatassa* kuvaa edellä olevan lausuman totuutta. Gopit, vaikka he rakastivatkin Häntä syvästi, olivat kaiken aikaa tietoisia Hänen jumaluudestaan, ja siksi heidän rakkautensa pysyi puhtaana ja moitteettomana. Ilman tätä asennetta *bhaktista* ei voi tulla keinoa henkiselle kehitykselle.

23. *tad-vihīnam jārānām iva*

Ilman edellä mainittua asennetta bhaktan rakkaus on kuin rakastajan intohimoinen rakkaus.

Aforismin tarkoitus on varoittaa *bhaktaa* antamasta rakkautensa rappeutua tavalliseksi intohimoiseksi miehen ja naisen väliseksi rakkaudeksi, mikä ihmiselämässä on niin yleistä.

24. *nāsty eva tasmis tat-sukhasukhitvam*

Todellisen rakkauden erottaa väärästä, intohimoisesta rakkaudesta tosiasia, ettei intohimoinen rakastaja pidä rakastettunsa onnea ainoana tarkoituksenaan vaan on pääasiassa kiinnostunut omasta onnestaan.

25. *sā tu karma-jnāna yogebyho 'pyadhikatarā*

Se (antaumuksen polku) on korkeampi ja toiminnan, tiedon ja (Patanjalin) joogan yläpuolella.

On kolme tunnustettua polkua Jumalaan yhtymiseksi eli yhden todellisuuden tuntemiseksi: toiminnan, tiedon ja bhaktin polku. Näistä kolmesta karman eli toiminnan polkua pidetään valmistavana ja *jnānan* ja *bhaktin* polkuja niinä kahtena pääpolkuna, joita kulkien pyrkijän katsotaan kykenevän saavuttamaan lopullinen päämäärä. Nārādan mukaan tässä tutkielmassa kuvattu *bhaktin* polku on *jnānan* polkua korkeampi. Śamkara on myös sanonut antaumuksen olevan kaikista keinoista suurin *samsāran* orjuudesta vapautumiseksi, kuten seuraavassa sanskritinkielisessä lausunnossa sanotaan:

mokasādhanā sāmagraḥ bhaktir eva gariyasi

Tällaisia lausuntoja lopulliseen Jumalan yhteyteen johtavien eri polkujen toisiinsa vertaamiseksi ei pitäisi ottaa liian vakavasti. Seläisten pyrkimysten onnistuminen vaatii kaikkien kykyjemme kokonaisvaltaista ponnistelua, sillä elämää ei voi jakaa vedenpitäviin lokeroihin. Henkisen kehityksemme eri vaiheissa tarvitaan yleensä erilaisia ponnisteluja ja tietystä elämässä tehdyssä ponnistelussa vallitseva luonteenpiirre on juuri ”polku”, jota pyrkijä astuu.

26. *phala-rūpatvāt*

Koska tuloksena pyrkimyksestä kehittää antaumusta on yhä voimakkaampi antaumus.

Aforismi osoittaa syyn, miksi antaumuksen polkua pidetään muita edellä olevassa aforismissa mainittuja polkuja korkeampana.

Tämän arvoituksellisen aforismin merkitys selviää, jos ymmärrämme, kuinka ”pahan kiertokululle” vastakkainen ”hyveen kiertokulku” luodaan. Kun palvoja pyrkii kehittämään antaumusta ja sen tuloksena hänen antaumuksensa tulee voimakkaammaksi, hän tämän perusteella pystyy jatkossa ponnistelemaan korkeammalla tasolla ja saavuttaa siten yhä voimakkaamman antaumuksen tilan. Tämä yhä lisääntyvä vahvistumisen prosessi jatkuu, kunnes palvojan tajunta sulautuu haltiotilassa jumalalliseen tajuntaan ja seuraa Itsen tunteminen.

27. Īsvarasyāpy abhimāni-dvesitvād dainya-priya-tvāc ca

Antaumuksen polku on korkeampi kuin muut myös Jumalan itsekkyyttä kohtaan tunteman vastenmielisyyden ja nöyryyttä kohtaan tunteman rakkauden tähden.

Tässä aforismissa tulee esille toinen syy, miksi kirjoittaja pitää antaumuksen polkua toiminnan ja tiedon polkua parempana. Toiminnan polkua seuraavat ovat taipuvaisia kehittämään itsekkyyttä pitämällä itseään voiman lähteinä jumalallisen voiman välineiden asemesta, joiden välityksellä jumalallinen voima virtaa jumalallisen suunnitelman tietyn tarkoituksen suorittamiseksi. Itsekkyyys peittää heidän erottamiskykynsä ja luomalla pahan kiertokulun saattaa heidät kunnianhimon polulle, joka johtaa heidät henkiseltä kannalta katsottuna lopulliseen häviöön. Sama voi tapahtua tiedon eli *jnānan* polkua seuraaville. Erehtymällä pitämään pelkkää oppineisuutta todellisena tietona elämän sisäisistä todellisuuksista ja henkisen käsityskyvyn puuttuessa he tulevat hyvin ylpeiksi oppineisuudestaan ja alkavat pitää itseään tovereitaan parempina. Tämä mielentila johtaa heidän vaipumiseensa yhä suurempaan tietämättömyyteen ja elämän harhoihin, kuten eräässä *Īsāvasyopanisadin ślokassa* on hyvin vaikuttavasti sanottu.

Antaumuksen polku on näistä vaaroista vapaa. Ensinnäkin koska antaumuksen pelkän tekniikan kehittyminen perustuu kaikkien

maailmallisten halujen poistamiselle tai niiden muuntamiselle yhdeksi ainoaksi haluksi löytää heidän sydämiinsä kätkeyty Jumala. Toiseksi palvojan lopullinen päämäärä on sulattaa tajuntansa jumalalliseen tajuntaan vähitellen heikentämällä omaa minäisyyttään. Siten on hyvin vähän liikkumatilaa sillä itsekkyydellä, joka on esteenä hänen ja hänen Jumalansa välillä ja joka voi johtaa siihen, että hän vähitellen luopuu kokonaan Itsen tuntemisen polusta. Käytetty metafora, jossa pyrkijää varoitetaan itsekkyyden kehittämisen vaarasta, ei saisi johtaa häntä ajattelemaan, että jumalallinen tajunta voisi tuntea vastenmielisyyttä tai puolueellista suosimista. jumalallinen tajunta, joka sulkee sisäänsä ja sisältyy kaikkeen ilmenneessä universumissa, on sellainen, etteivät nämä puutteet voi olla siinä läsnä edes häivähdyksinä. Ja noiden suurten olentojen, joiden tajunta on juurtuneena todellisuuden maailmaan, täytyy myös ilman muuta olla vapaita noista inhimillisistä heikkouksista.

28. tasyā jnānameva sādhanam ity eke

(Eräät sanovat) että antaumus voidaan kehittää vain jnānan eli tiedon kautta.

29. anyonyāśrayatvam ity eke

Toiset sanovat, että ne ovat toisistaan riippuvia.

Kahden edellä olevan aforismin tarkoitus on osoittaa tiedon ja antaumuksen suhde. Meidän inhimillisissä suhteissamme jonkun henkilön tunteminen toisen kautta ei välttämättä merkitse kiintymyksemme lisääntymistä tuohon henkilöön. Lähempi yhteys häneen voi paljastaa hänen heikkoutensa yhtä hyvin kuin hänen luonteensa vahvat puolet, joten tulos on ennalta arvaamaton. Mutta palvojan suhteessa Jumalaan tätä mahdollisuutta ei ole olemassa, sillä hän tulee läheisempään yhteyteen täydellisen ja virheettömän todellisuuden kanssa. Joten mitä paremmin palvoja tajunnan yhtymisen kautta tuntee Jumalan sitä enemmän rakkauden Häntä

kohtaan on pakko kasvaa. Tajunnan läheisemmällä yhteydellä aikaansaatu antaumuksen kasvu vuorostaan johtaa syvempään tietoon tästä korkeimmasta todellisuudesta. Antaumus ja tieto jatkavat siten toistensa voimistamista, kunnes yhtyvät nämä kaksi täydellisesti ja ne sulautuvat tajunnan tilaan, jossa ne ovat erottamattomat.

30. svayam phalarūpateti brahmakumārah

Nārādan mukaan rakkaus on oma hedelmänsä.

Aforismi tuo esille 26. aforismin ajatuksen eri taustalta ja sen voidaan ajatella tarjoavan syyn siihen, miksi rakkaus on oma hedelmänsä. Vain harjoittamalla antaumusta me voimme lisätä vähitellen rakkautta Jumalaan, kunnes palvojan tajunta sulautuu Jumalan tajuntaan ja ne tulevat erottamattomiksi.

Bhāgavatassa on joitakin hyvin mielenkiintoisia kertomuksia, jotka valaisevat tätä tajunnan yhtymistä ja siitä johtuvia seurauksia. Yhdessä näistä kertomuksista Sri Krišnan ihanteellista rakastajaa, Rādhāa kuvataan häntä etsimässä hänen kadottuaan Rādhān viereltä ja jätettyään hänet erillään olon tuskaan, sanskritin kielellä *virahaan*. Rādhā juoksee Vrindavan metsässä paikasta toiseen kysyen jokaiselta tapaamaltaan gopilta eli lehmipaimenelta Krišnan oleskelupaikkaa. Mutta hänen kysymyksensä ei ole ”Missä on Krišna?”, vaan ”Missä on Rādhā?”. Hänen tajuntansa on tullut niin yhdeksi Krišnan tajunnan kanssa, että hän hämmennyksissään on kadottanut oman identiteettinsä ja sekoittaa sen Krišnaan. Vain syvän rakkauden haltiotilan kokeneet voivat ymmärtää tämän kertomuksen kauneutta. Sen syvällistä merkitystä tuskin huomaa kovaksi keitetty älyllinen filosofi, joka puhuu Jumalasta akateemiselta kannalta ja erittelee todellisuuden luonnetta kuin biologi eläintä pöydällään palasiksi leikellen.

31. rajagrha-bhojanādisu tathaiva drstatvāt

Sama ilmiö nähdään kuninkaallisessa hovissa ravitsemisen yhteydessä tai muiden suosionosoitusten jakamisessa.

32. na tena rājaparitosah ksucchāntir vā

Siinä ei sen paremmin kuningas kuin ruokittavatkaan tai muiden suosionosoitusten vastaanottajat saa tyydytystä.

Tämän ja edellisen aforismin tarkoitus on kuvata, kuinka ilman todellista antaumusta ei sen paremmin Jumalalla kuin hänen suosionsa vastaanottajillakaan ole tyydytystä. Kuninkaallisessa hovissa kaikki palvelijat saavat kuninkaan suosionosoituksia, mutta vain häntä lähellä olevat ja hänelle mieleiset saavat hänen rakkautensa ja siten todellista onnea. Jumala anteliaisuudessaan suo jokaiselle, mitä hän haluaa. Elämän laki on, että jokainen perimmältään saa kaiken haluamansa. Mutta näiden halujen tyydyttämisessä ei ole todellista onnea, koska siitä puuttuu antaumus, rakkaus. On mahdollista saada nautintoa ja iloa maailmallisten halujen tyydyttämisestä, koska niiden lähde on ihmisen olemuksen alemmilla tasoilla – hänen mielessään ja tunteissaan. Mutta todellisen onnen lähde on hänen olemuksensa syvimmillä alueilla, hänen henkisessä olemuksessaan. Näihin alueisiin voidaan päästä saavuttamalla vähittäin osittainen tietoisuus todellisesta olemuksestamme, jonka jaamme Jumaluuden kanssa. Ainoa tie tällaisen tietoisuuden saavuttamiseksi on rakkaus eli antaumus. Siksi seuraavassa aforismissa pyrkijä veloitetaan omaksumaan antaumuksen polku.

33. tasmāt saiva grāhyā mumuksubhih

Siksi vain niiden, jotka haluavat vapautua maailmallisen elämän rajoituksista ja harhoista, pitäisi omaksua antaumuksen polku.

34. tasyāh sādhanāni gāyantyācāryāh

Seuraavissa aforismeissa ilmaistaan tämän aiheen opettajien antamat keinot antaumuksen kehittämiseksi.

Aforismeissa 26 ja 30 osoitettiin, että antaumus on oma kehitysmenetelmänsä. Tämä ei tarkoita, etteivät ne, joiden rakkaus Herraan on heikko tai jopa puuttuu täysin, voi toivoa kehittävänsä

tätä olennaista luonteenpiirrettä vapautuakseen *samsāran* siteistä tai maailmallisen elämän harhoista. Antaumuksen oppi sisältää säännönmukaisen oppikurssin antaumuksen harjoittamiseksi, ja jos sitä seurataan vakavasti ja kestävyydellä, voidaan tätä henkisen luonteen kehittämiseksi välttämätöntä ominaisuutta riittävässä määrin kehittää, niin että kyetään käyttämään voimakkaammin itse antaumusta, kunnes palvojan tajunta yhtyy antaumuksen kohteen kanssa. Antaumuksen kipinä voidaan sytyttää leimuavaan liekkiin, joka polttaa kaiken epätoden maailmassa jättäen jäljelle vain yhden todellisuuden.

35. tat tu visayatyāgāt sangatyāgāc ca

Ensimmäinen keino antaumuksen kehittämiseksi Jumalaa kohtaan on luopua maallisista kohteista tai ainakin kiintymyksestä niihin. Viimeksi mainittu on olennaista ja todella tärkeätä.

Jumala on kätkeytynä oman tajuntamme keskuksessa samalla, kun maalliset kohteet ovat läsnä ulkopuolisessa maailmassa. Niin kauan kuin mielenkiintomme ja huomiomme on käännettynä ulospäin halun ulkoisiin kohteisiin, mieltä ei voida kääntää sisäänpäin alkulähteeseensä. Ollessaan kykenemätön kokemaan tuohon lähteesseen kätkeytyä tietoa ja autuutta, mieli ei voi kehittää antaumusta Hänelle.

36. avyāvṛtta-bhajanāt

Antaumusta viljellään myös mitä tuloksellisimmin jatkuvalla ja keskeytymättömällä Jumalan palvonnalla ja Häntä ajattelemalla.

Tätä aforismia olisi tutkittava edellisen yhteydessä, missä on teoritettu mieliin maallisista kohteista ja pyrkimyksistä luopumista ja niihin kiintymättömyyttä. Ihmismieli ei voi pysyä pitkäaikään aikaa tyhjiössä. Jos on luovuttava maailman kohteista ja mieli kääntävä niistä pois, jonkin suuremman on otettava niiden paikka. Muutoin ennemmin tai myöhemmin se palaa aikaisempaan

olotilaansa ja sukeltaa maallisen elämän kiintymyksiin ja pyrki-
myksiin kaksinkertaisella voimalla aivan kuin vastavaikutuksena
tilapäisestä niistä pidättymisestä. Mitä sen, joka haluaa yhdistää ta-
juntansa jumalalliseen tajuntaan, pitäisi saada niiden tilalle? Tietys-
ti todellisuus, jota hän etsii. Mieli olisi suunnattava kohti Jumalaa, ja
sen tulisi jatkuvasti viljellä Häneen liittyviä ajatuksia ja menetelmiä,
jotka vetävät pyrkijää Häntä kohden.

Tässä yhteydessä olisi huomattava kaksi seikkaa. Useat ihmiset,
joissa antaumus ei ole vielä kehittynyt ja jotka eivät ole muuttaneet
elämäänsä, puolustautuvat siksi huomauttamalla, että heidän on
tehtävä työtä ulkoisessa maailmassa joko hankkiakseen elantonsa
tai tukeakseen jotakin tarkoituserää ihmisten hyvinvoinnin edis-
tämiseksi. Näiden ihmisten tulisi tietää, ettei tuo antaumuksen ke-
hittämiseksi tarpeellinen jatkuva muistaminen ja palvonta merkitse
vetäytymistä maailmasta, luopumista maallisista velvollisuuksista
ja itsensä sulkemista huoneeseen saavuttaakseen kohteensa. Olisi
mieletöntä suositella kenellekään sellaista toimintaa, joka on mah-
dotonta suurimmalle osalle ihmisistä, vaikka heillä olisi tällaiseen
elämään tarvittava välttämätön vakavuus.

Ymmärtääksemme kuinka ulkoisen maailman toiminnat, joihin
tavallisen ihmisen on osallistuttava ja joihin tämä jatkuva muista-
misharjoitus voidaan yhdistää, olisi muistettava ihmismielen eri-
tyislaatuinen rakenne ja että se voi toimia eri tasoilla ja olla syven-
tyneenä eri asioihin samanaikaisesti. Siten ulkoisen maailman työ
voidaan suorittaa samanaikaisesti jatkuvan muistamisen ja Jumalan
läheisyyteen pyrkimisen kanssa. Tämä ei ole ainoastaan mahdollis-
ta, vaan tämä taito olisi jokaisen pyrkijän hankittava.

Toinen seikka, mikä tässä yhteydessä olisi huomattava, on negatiivisen filosofian ja henkisen elämäntavan mainostamisen mielet-
tömyys, jos pyrkijän eteen ei samanaikaisesti aseteta positiivista ja
dynaamista ihannetta ja päämäärää. Näinä aikoina on tullut muo-
ttiin ja tavanomaiseksi puhua yleisesti ja epämääräisesti henkisen
elämän kysymyksistä osoittamatta kaiken pyrkimisen tarkoitusta

ja päämäärää. On aivan kuin piestäisiin pensasta yrittämättä tunkeutua sen sisälle, jotta saataisiin selville, mitä sen kätöksessä on. Ihmisen saattaminen liikkeelle epävarmuuksien ja yleistysten summassa on sitäkin oudompaa, koska todellinen okkultismi asettaa ihmiselle erittäin selvän ja valtavan saavuttamisen kohteen – Itsen tuntemuksen. Tuo kohde ei ole ainoastaan toivottava vaan väistämätön kohtalomme sekä ainoa käytettävissä oleva keino itsemme vapauttamiseksi pysyvästi elämän harhoista ja murheista.

Tosiasiata on, etteivät näin epämääräisesti ja yleisesti puhuvat ihmiset itse havaitse kannattamansa asian valtavaa merkitystä ja tärkeyttä. He eivät tiedä, että tällainen epämääräinen ihanteellisuus vetoaa kansanomaisuuteen ja synnyttää tavallisen ihmisen pinnallisen mielenkiinnon, ihmisen, joka itse asiassa ei tahdo tehdä mitään elämäntapansa muuttamiseksi ja joka säikähtää sellaista näkymää, että hän viettäisi todellista itsekasvatusta sisältävää elämää tuhotakseen väärän egon. Tietyn päämäärän saavuttaminen henkisen pyrkimyksen alueella antaa elämällemme haasteen. Korkean ihanteen teoreettinen hyväksyminen ei sitä tee. Olemme jatkuvasti puhuneet epämääräisen ihanteellisesti ja voimme jatkaa samoin vuosisatoja kenenkään tulematta viisaammaksi tai lähestymättä tunnustamaansa ihannetta. Mutta voimme olla varmoja yhdestä asiasta: saavuttaaksemme jotakin todellista elämässä meidän on maksettava sen hinta. Mitä arvokkaampi asia, sitä suurempi hinta siitä on maksettava. Luonto ei anna meille mitään, elleimme tee jotakin ja uhraa jotakin.

37. loke 'pi bhagvad-gunaśravana-kīrtanāt

Toinen menetelmä antaumuksen kehittämiseksi on pitää puheita tai laulaa hymnejä, lauluja jne. tai kuunnella näitä puheita, hymnejä jne.

Tämän aforismin syvempi merkitys tulee ymmärretyksi, jos havaitsemme sen tärkeyden ja tehon antaumuksen viljelyssä. Pelkkä

uskonnollisten puheiden pitäminen tai kuunteleminen merkitsee hyvin vähän. Tuhannet papit puhuvat kirkoissa joka sunnuntai, tuhannet oppineet *sādhut* tai *sannyasit* pitävät luentoja tätä varten järjestetyissä tilaisuuksissa tai eri puolille perustetuissa *āśramoissa* henkisyuden kohottamiseksi maailmassa. Mutta kuinka tehokkaasti tällaiset tilaisuudet tekevät ihmiset henkisemmiksi ja synnyttävät todellista antaumusta kuulijoissa? Hyvin vähän. Miksi? Koska kaikki tämä työ tehdään hyvin pinnallisella tasolla ja rutiininomaisesti. Se ei kosketa heidän sydäntään eikä siksi sytytä jokaisen ihmisen sydämessä kätkeytyneenä olevaa rakkauden kipinää liekkiin, joka antaa viisauden valon ja henkisen inspiraation lämmön näihin toimintoihin osallistuneille.

Olen liikkunut ihmisjoukoissa, jotka tunnustavat henkisen elämän korkeita ihanteita ja ollut huvittunut siitä yhtäkkisestä muutoksesta, mikä seuraa uskonnollisten puheiden tai rituaalien muodollisuuksien loputtua. Ihmiset alkavat rupatella kaikenlaisista asioista, joilla ei ole mitään tekemistä sen kanssa, mitä varten he ovat kokoontuneet voidakseen niitä jossakin määrin ymmärtää ja toteuttaa. Käytöksellään he osoittavat, etteivät he todella ole kiinnostuneet ihmisen sisäistä ja todellista elämää koskevista asioista, vaan tahtovat tuntea tyydytystä suorittamastaan velvollisuudesta Jumalaa kohtaan.

Mitä tapahtuisi, jos me kaikki olisimme todella ja voimakkaasti kiinnostuneet Jumalaa koskevista asioista? Mitä tahansa kohtaisimme, olipa se sitten luennolla, symposiumissa tai jossakin muualla, koska mielemme olisi täynnä antaumusta Hänelle ja koska Hän olisi meidän kiinnostuksemme ja pyrkimyksemme todellinen kohde, me alkaisimme puhua Hänestä ja Häneen liittyvistä asioista. Kun poliitikot tapaavat, he alkavat välittömästi puhua politiikasta. Kun tiedemiehet tapaavat, heidän keskustelunsa kääntyy luonnollisesti tieteellisten kysymysten käsittelyyn. Kun perheenjäsenet tapaavat, he puhuvat henkilökohtaisista perheeseen liittyvistä asioista. Mutta

mistä yleensä puhuvat ihmiset, jotka tunnustavat eivät ainoastaan uskovansa Jumalaan vaan vakavasti haluavansa löytää Hänet? Kaikesta auringon alla paitsi Jumalasta.

Juuri sellaista mielentilaa ja kiinnostuksen voimakkuutta oheinen aforismi edellyttää Jumalan todellisten palvojan harjoittavan, että milloin tahansa ja missä tahansa he kohtaavat, heidän mielensä ja keskustelun sisältö kääntyy luonnollisesti henkisiin asioihin, joihin heillä tulisi olla jatkuva ja pysyvä kiinnostus.

38. mukhyatas tu mahat-krpayaiwa bhagavad-kripā-leśād vā

Mutta antaumus saavutetaan pääasiallisesti ja varmasti noiden suurten kunnioittamisella tai saavuttamalla välähdys jumalallisesti myötätunnosta.

Yritettäessä ymmärtää tämän aforismin merkitystä on otettava huomioon kaksi seikkaa. Ensiksi, että noiden suurten tajunta on yhteydessä jumalalliseen tajuntaan, ja siksi heidät olisi käsitettävä vain jumalallisen elämän työvälineiksi. Heidän suosionsa olisi siksi käsitettävä jumalallisen myötätunnon ilmaukseksi. Toiseksi, ettei jumalallinen myötätunto tai suosio ole mikään satunnainen asia tai tulos mistään Jumalan suosikkijärjestelmästä. Se on luonnollinen tulos palvojan Jumalalle osoittamasta antaumuksesta. Se laskeutuu vastauksena palvojalle hänen syvästä rakkaudestaan ja antaumuksesta Jumalalle.

Se, että jumalallinen myötätunto joskus näyttää laskeutuvan palvojaan ilman hänen pyrkimystään, johtuu siitä, että palvojan antaumuksellaan kehittämä jumalallinen myötätunto ei yleensä purkaudu heti. Sen sijaan se pyrkii kasautumaan ja lisääntymään voimakkuudessa näkymättömissä maailmoissa, kunnes palvojan ja antaumuksen kohteen välinen mentaalinen este murtuu ja palvojan ylitse virtaa jumalallinen armo yhtäkkiä ja näennäisesti ilman syytä. Samantapainen ilmiö tapahtuu salaman iskiessä maan päällä olevaan kohteeseen.

39. *mahat-sangastu durlabho 'gamyo 'moghaś ca*

On vaikeaa tulla henkilökohtaiseen kosketukseen noiden suurten kanssa ja sanoa tarkalleen kuinka ja milloin yksilö otetaan heidän yhteyteensä. Mutta kun tämä henkilökohtainen yhteys on saavutettu, sen toiminta on erehtymätön.

Vaikkei olekaan mahdollista tarkasti sanoa milloin ja kuinka joku tietty yksilö otetaan noiden suurten joukkoon, tässä yhteydessä on kuitenkin tiettyjä tosiasioita, jotka pyrkijän on hyvä pitää mielessään. Ensiksi hänen olisi muistettava, että ollessaan kosketuksessa todellisuuteen heidän tajuntansa toimii ja he elävät tavallista yksilöä paljon korkeammalla tasolla ja että vain ne, jotka täyttävät vaatimukset kosketukseen pääsemiseksi heidän kanssaan, voivat onnistua pyrkimyksessään. Vain he voivat päättää, täyttääkö pyrkijä vaatimukset ja ovatko olosuhteet suotuisat hänen ottamiskseen heidän seuraansa tai edes hänen saattamiskseen lähempään kosketukseen heidän kanssaan. Kaikki mitä pyrkijä voi tehdä, on puhdistaa mielensä ja elää siten, että hän on kelvollinen tähän suureen etuoikeuteen. Toiseksi pyrkijän olisi muistettava, ettei henkilökohtainen kosketus välttämättä merkitse fyysistä kosketusta. Fyysinen ruumiimme on vain uloin käyttövälineemme, jonka kautta toimimme fyysisellä tasolla. On olemassa hienompia tasoja, joilla toimimme hienompien verhojemme kautta. Yhteys noilla tasoilla on paljon tärkeämpää ja merkityksellisempää ja voi olla paljon läheisempää kuin fyysisellä tasolla. Kaksi maailman eri puolilla elävää ihmistä voi, mikäli he ovat hengenheimolaisia ja ovat kehittäneet välttämättömät kyvyt yhteydenpitoon toistensa kanssa, olla läheisimmässä yhteydessä toisiinsa kuin kaksi muuta, toistensa yhteydessä fyysisellä tasolla elävää. Mahätmat, joiksi me tavallisesti sanomme Viisauden Mestareita, elävät kaukana toisistaan ympäri maailmaa eristetyissä ja monessa tapauksessa luoksepääsemättömissä paikoissa, ja kuitenkin he ovat mitä läheisimmässä kosketuksessa toistensa kanssa. He voivat olla yhteydessä myös edistyneisiin oppilaisiinsa

sekä käyttää muita heille antautuneita työntekijöitä, missä tahansa he fyysisessä ruumiissaan elävätkin.

Tällainen läheinen yhteys heidän kanssaan on vaikea saavuttaa, mutta jos joku yksilö onnistuu tämän etuoikeuden saavuttamaan, on siitä hänelle mittaamaton hyöty. Heidän käyttövälineistään säteilevät hienommat väreilyt ja korkeammilta tasoilta heidän kauttaan virtaavat henkiset voimat puhdistavat ja saattavat sopusointuun heidän kanssaan kosketuksiin tulevat ja nostavat myös pyrkijät vähitellen olemisen korkeammille tasoille. Mutta vain ne, jotka ovat riittävän puhtaita ja täyttävät vaatimukset, voivat hyötyä sellaisesta läheisestä yhteydestä, joka ei ainoastaan vedä heistä esiin parasta, vaan myös piilevät heikkoudet. Siksi pyrkijän paras menettelytapa ei ole haluta kiihkeästi henkilökohtaista kosketusta heidän kanssaan ja vaeltaa *āsramasta āśramaan* etsimässä heitä, vaan yrittää luoda yhteyttä omassa sydämessään kätöksessä olevaan jumalalliseen elämään. Tämä on paitsi paremmin toteutettavissa myös erittäin tehokas tapa tulla kosketukseen noiden suurten kanssa, joiden tajunta on pysyvästi juurtuneena jumalalliseen tajuntaan.

40. labhyate 'pi tat-krpayaiva

Siten henkilökohtainen yhteys noihin suuriin voidaan saavuttaa vain Jumalan armosta.

Tämän aforismin tarkoitus on painottaa sitä tosiasiaa, että jotta pääsisimme henkilökohtaiseen kosketukseen noihin suuriin, on paras tapa luoda yhteys omassa sydämessämme kätöksessä olevaan jumalalliseen elämään, joka on meitä lähinnä ja siksi helpommin saavutettavissa. Jos onnistumme siinä, nousemme heidän tasolleen ja tulemme luonnollisesti yhteyteen heidän kanssaan jakamamme samankaltaisuuden nojalla, jonka olemme kehittäneet itsessämme. Edellä viitattu Jumalan armo ei ole jotakin yksilölle sattumanvaraisesti tai keinotekoisesti tulevaa, vaan se on etuoikeus, jonka hän on ansainnut omilla pyrkimyksillään kohottaen elämänsä tarpeeksi korkealle elämisen ja olemisen tasolle.

41. *tasmin taj-jane bhedābhāvāt*

Koska ei ole mitään eroa Hänen ja niiden välillä, joiden tajunta on juurtuneena jumalalliseen tajuntaan.

Kuten aikaisemmin on sanottu, yksilön tajunta sulautuu jumalalliseen tajuntaan Itsen tuntemuksessa. Siksi ne, jotka pystyvät yhdistämään tajuntansa jumalallisen tajunnan kanssa eivät ainoastaan tule Jumalan kaltaisiksi vaan myös Hänen työväliseksi, joiden kautta Hänen apunsa ja armonsa voi laskeutua Häntä palvoille. On kuitenkin muistettava, että Jumalan kaltaiseksi tuleminen ei tarkoita Jumalan toimintojen harjoittamista, vaan vain suuremmassa tai vähemmässä määrin jumalallisten ominaisuuksien saavuttamista riippuen siitä tajunnan kehitystasosta, jonka yksilö on saavuttanut.

42. *tad eva sādhyatām tad eva sādhyatām*

(Siksi) viljele ainoastaan rakkautta Jumalaan, ainoastaan rakkautta Jumalaan.

Koska nuo suuret ovat jumalallisen elämän ja tajunnan ilmennyksiä ja välineitä ja heidän armonsa laskeutuu Jumalaa palvoille Hänen armonsa mukana, palvojan olisi yritettävä viljellä ainoastaan rakkautta Jumalaan. Se, miksi tätä menettelytapaa suositellaan, tulisi olla aivan selvää edellisissä aforismeissa sanotun nojalla. Tällä tavalla hän varmistuu ei ainoastaan Jumalan vaan myös noiden suurten armosta. Tämän lisäksi, koska Jumala on kätkeytyneenä omassa sydämessämme, Hän on helpommin saavutettavissa ja lähempänä meitä kuin mikään muu jumalallisen elämän ruumiillistuma voi olla. Itsen tuntemuksesta yksilöllinen henkemme tulee suoraan kosketukseen korkeimman hengen kanssa, mutta jos yritämme löytää Jumalan jossakin toisessa, käyttövälineet voivat olla esteinä noiden kahden välillä.

Olisi pidettävä mielessä, että meidän olisi kyettävä nostamaan tajuntamme *ātman* tasolle. Siinä tilassa olemme tietoisia paitsi omasta todellisesta luonnostamme, myös todellisuudesta, joka on

kätkettynä jokaisen inhimillisen olennon sydämessä samoin kuin siitä yhdestä todellisuudesta, josta jokainen yksilöllinen monadi on erillinen ja ainutlaatuinen ilmennys. Sillä tuolla tasolla on täydellinen tajunnan yhteys, ja ykseys nähdään erilaisuudessa eli samanaikaisesti yksi ja monet. On vielä seuraava aste, jossa monadi tunkeutuu oman tajuntansa keskuksen läpi ja sulautuu yhden todellisuuden maailmaan. Tässä tilassa joogin tajunta laajenee käsittämään koko universumin ja kaikki erotteleminen häviää, kuten niin kauniisti on ilmaistu *Pratyabhijnā Hrdayamin* 15. aforismissa.

43. *duhsangah sarvathaiva tyājyah*

Huonosta seurasta olisi luovuttava siinä määrin kuin mahdollista, aina.

Sanskritin kielistä sanontaa *sat-sanga* käytetään usein uskonnollisten hindujen keskuudessa näiden ihmisten kokoontumisesta keskustelemaan henkisen elämän asioista. Mutta tämä on vain sen pinnallinen merkitys, jonka ovat omaksuneet henkisen elämän kysymyksiin pinnallisesti suhtautuvat. *Sat-sangan* todellinen merkitys on ”yhtyminen Sat’iin” eli mielen täyttäminen yhtä todellisuutta koskevilla ajatuksilla, todellisuutta, joka on kätkettynä sydämeemme ja joka on jokaisen vakavan pyrkijän perimmäinen pyrkimyksen kohde. Vain jatkuvalla näiden heille elintärkeiden kysymysten pohtimisella he voivat kehittää välttämättömän asennoitumisen ja pysyvän rohkeuden, jossa antaumus voidaan kehittää.

Samalla tavalla sanontaa *duh-sanga*, joka tarkoittaa *sat-sangan* vastakohtaa, käytetään yleensä tarkoittamaan ”yhteistoimintaa pahantapaisten ihmisten kanssa”. Mutta sen syvämpi merkitys on ”yhtyminen ihmisluonnon huonoihin taipumuksiin”, mikä hidastaa edistymistämme henkisen kehityksen polulla. Jos nuo taipumukset ovat laadultaan vakavia ja syvään juurtuneita, ne tukkivat sen tilapäisesti. Siksi alemman luontomme puhdistaminen ankaralla itsekurilla, ja kaikkien sellaisten tapojen ja taipumusten poistaminen

on kaikkien sellaisten henkisten liikkeiden välttämätön osa, jotka todella pyrkivät henkisten voimavarojemme kehittämiseen eivätkä vain uskottele tekevänsä niin. Itse asiassa se paino, jonka opettajat ja yhdistykset asettavat välttämättömyydelle viettää henkistä tai uskonnollista elämää samoin kuin seuraajilta vaadittu käytöksen korkea taso tarjoavat hyvän arvosteluperustan, jonka avulla erottaa alkuperäiset ja väärät opetukset.

44. kāma-krodha-moha-smrtibhramsā-buddhināśa-sarvanāśa-kāranatvāt

Koska seurustelu pahojen ihmisten kanssa ja huonot pyrkimykset saavat aikaan himoja, vihaa, maallisten kohteiden aiheuttamaa sokaistumista, henkisten ihanteidemme unohtamista sekä vivekan menettämistä ja tämä aiheuttaa lopulta henkisen elämämme ja mahdollisuuksiemme täydellisen tuhoutumisen.

Tämä aforismi on erittäin merkityksellinen, ei siksi, että se viittaa joihinkin huonoihin taipumuksiin ja välttämättömyyteen kitkeä ne luonteestamme, vaan koska se johtaa syyn ja seurauksen lain jäljille: ketju alkaa näistä taipumuksista ja sen seurauksena on yksilön elämän tuhoutuminen. Huonojen taipumusten ensisijainen vaikutus on saattaa yksilö unohtamaan henkiset ihanteensa. Pohdittuaan ihmiselämän harhoja ja rajoituksia sekä keinoja noiden ihanteiden saavuttamiseksi hän unohtaa vähitellen eteensä asettamansa henkisen ihanteen. Tietoisuus ihmiselämän todellisesta luonteesta ja sen kärsimyksistä oli kangastanut hänen mielessään hänen koettuaan monia murheita ja halutessaan välttää kärsimystä tulevaisuudessa. Jos hän edelleenkin antautuu heikkouksilleen ja huonoille taipumuksilleen tai palaa niihin osan niistä jo poistettuaan, hän kadottaa jälleen tietoisuutensa ja sotkeutuu syntyneeseen turmelevaan ympärään, missä paha teko peittää erottamiskykymme. Tämän kyvyn heikkeneminen johtaa vielä vakavammanlaatuisen pahuuteen.

On hyvin tärkeää muistaa, että henkinen erottamiskyky eli *buddhi* on meissä oleva ainoa opas, jonka avulla kykenemme

erottamaan oikean ja väärän ja tekemään oikein kaikissa olosuhteissa, vaikka se asettaisikin meidät tilapäisesti hankalaan tilanteeseen tai aiheuttaisi menetystä tai kärsimystä. Jos elämme tämän henkisen elämän peruseriaatteen mukaisesti, tulemme *dharma-nisthoiksi* eli juurumme lujasti *dharmaan*, oikeamielisyyteen ja tulemme immuuneiksi pahoille taipumuksille. Silloin erottamiskyky pysyy koko ajan kirkkaana ja me voimme siitä lähtien elää elämäämme vapaina harhoista ja murheista, jotka aiheutuvat pahan tekemisestä.

Toisaalta, jos antaudumme pahan tekemiseen, silloin *buddhi* eli henkinen erottamiskyky himmenee himmenemistään, mistä seuraa pahan tekemisen jatkuva voimistuminen aiheuttaen lopulta henkisesti näkökannalta katsottuna elämämme täydellisen tuhoutumisen. Maailmalliselta kannalta saatamme jatkaa menestymistämme ja viettää onnellista elämää, mutta pahan tekemisen seuraukset kasautuvat jatkuvasti luonnon näkymättömissä maailmoissa. Päivän on kuitenkin tultava, jolloin pato murtuu ja tekee tuhojaan elämässämme. Ilman paljastumisen, kiinnijoutumisen ja laillisen rangaistuksen pelkoa luonteemme rappeutuminen olisi paljon nopeampaa kuin se yleensä on. Nämä jossakin määrin pitävät nuo taipumukset kurissa ja estävät meidän nopean alaspäin menomme pitkin kaltevaa pintaa. Mutta ellemme havaitse pahan tekemisessä ja ajattelemisessa olevaa vaaraa ja pidättäydy näistä taipumuksista, me jatkamme liikkumistamme hitaasti tai nopeasti kohti väistämättömyyttä *sarva-nāśaksi* kutsuttua loppua.

45. tarangāyitā apīme sangāt samudrāyanti

Nämä huonot pyrkimykset, jotka ovat alussa heikkoja toimien pienten väreiden lailla, alkavat lopulta käyttäytyä kuin myrskyävä meri seurusteltaessa pahojen ihmisten kanssa tai viljeltäessä pahoja ajatuksia tai tekoja.

Aforismi ilmaisee ja painottaa kauniin kielikuvan muodossa edellisessä aforismissa osoitettua totuutta. Monet luonteessamme

piilevinä olevat huonot taipumukset heräävät eloon ja vahvistuvat suunnattomasti erilaisten huonojen yhteyksien vaikutuksesta. Pelkkä tosiasia, ettemme antaudu niille, ei tee meitä niille immuuneiksi. Kuinka näiden taipumusten voima voidaan hävittää, on hyvin selvästi ja suoraan ilmaistu *Yoga Sūtrien* aforismeissa II – 10, 11 ja 33.

Voidaan myös nähdä, kuinka sekä hyvät että huonot taipumukset vahvistuvat antautuessamme niille ja päästäessämme sellaiset ajatukset mieleemme. Antaumus vahvistuu ajatuksen ja antaumusta edistävän toiminnan avulla. Samoin tapahtuu sellaisille tunteille kuin viha, himo jne. Tätä luonnonlakia voidaan käyttää sekä hyvien taipumusten edistämiseen että huonojen taipumusten heikentämiseen tai pikemminkin poistamiseen.

*46. kas tarati kas tarati māyām? yah sanga tyajati yo
mahānubhāvam sevate nirmamo bhavati*

Kuka ylittää samsāran meren, māyān harhan luoman? Kuka ylittää samsāran meren, māyān harhan luoman maailman? Se, joka luopuu kaikista kiintymyksistään maallisiin kohteisiin ja pyrkimyksiin. Se, joka uskollisesti palvelee noita suuria. Se, joka tulee itsettömäksi eli on ilman ”minän” tai ”minuuden” tunnetta.

Käsiteltyään edellisessä aforismissa välttämättömyyttä poistaa luonteestamme huonojen taipumusten karkeimmat muodot aforismin kirjoittaja tähdentää nyt välttämättömyyttä mennä eteenpäin ja kehittää myönteisiä ja hienomman laatuista luonteenpiirteitä. Tämä työ voidaan suorittaa vain kun alempi luonto on riittävässä määrin puhdistettu ja *viveka* eli henkinen erottamiskyky on alkanut toimia. Aforismissa mainitut kolme luonteenpiirrettä ovat kiintymättömyys, noiden suurten palveleminen ja epäitsekkyys. Kiintymättömyys eli vapautuminen maallisten kohteiden ja pyrkimysten haluamisesta on välttämätöntä, koska niiden vetovoima sitoo meidät alempiin maailmoihin ja estää tajuntaa tunkeutumasta olemisen hienommille alueille. Noiden suurten palveleminen on välttämätöntä ei vain siksi, että me täten vetäydymme lähemmäksi heitä,

vaan koska he ovat koko ajan pyyteettömässä työssä ja myös me opimme heidän ohjeistaan ja esimerkistään antautumaan kykyjemme ja olosuhteittemme mukaisesti kanssaihmistemme palveluun. Noiden suurten palvelu ei välttämättä merkitse pyhien miesten henkilökohtaista, fyysisistä tarpeista huolehtimista, kuten suurin osa puhdasoppisista hinduista olettaa. Välttämättömyys olla epäitsekäs on päivänselvä. Itsekäs on pakosta itsekeskeinen, ja hänen mielenkiintonsa ja myötätuntonsa ovat pakosta sidottuja häneen itseensä tai hänen lähellään oleviin ja hänelle rakkaisiin. Tämä estää hänen tajuntansa laajenemista, jonka lopullinen tarkoitus on laajeta ja käsittää koko universumi.

*47. yo vivikta-sthānam sevate yo loka-bandham unmulā-yati
nīstrāigunyo bhavati yo yogaksemam tyajati*

(Hän ylittää samsāran meren) joka viettää hiljaista elämää, joka repii juurineen maalliset siteet, joka nousee kolmen gunan vaikutuksen yläpuolelle ja joka luopuu luottamuksestaan maallisten omaisuuksien tuomaan turvaan.

Tätä aforismia ei pidä ottaa kirjaimellisesti, vaan pyrkijän pitäisi yrittää käsittää sen takana oleva henki ja elää elämänsä sen mukaisesti siinä määrin kuin on mahdollista. Tänä päivänä olosuhteet ovat hyvin erilaiset kuin teoksen kirjoittamisen aikoihin. Henkisen elämän viettäminen ei tarkoita jäykän käyttäytymiskaavan noudattamista, jonka joku opettaja tai uskonto on määrännyt, vaan elämistä älykkäästi hengen sisäisen elämän lakien mukaisesti ottaen huomioon olemassa olevat olosuhteemme. Tämä ei kuitenkaan tarkoita vapautta tehdä kompromisseja pahan kanssa. Meidän täytyy olla valppaina ja määrätietoisesti erottaa oikea ja väärä sekä tehdä oikein kaikissa olosuhteissa, vaikka se saisikin aikaan tilapäistä epämukavuutta tai menetystä. Tämä ei ainoastaan varmista erottamiskykymme säilymistä kirkkaana ja anna meille oikeaa opastusta elämällemme, vaan se estää meitä joutumasta erilaisiin vaikeuksiin. Ajatus, että olemme vapaita tekemään, mitä haluamme niin kauan

kuin voimme välttyä joutumasta tavallisen lain kynsiin, on vaarallinen, eikä se ole puolustettavissa maailmassa, jota eivät hallitse vain fyysiset vaan myös moraaliset ja henkiset lait.

48. *yah karmaphalam tyajati karmāni samnyasyati tato nirdvandvo bhavati*

Se, joka luopuu toiminnan hedelmistä, joka pyhittää kaikki tekonsa Jumalalle ja siten vapautuu vastakkaisparien vaikutuksesta.

Löytäkseen Jumalan on opittava pitämään mieli tyynenä. Jottei häiriöitä olisi, on poistettava häiriöiden syy, mikä jatkuvasti vaikuttaa mielen tasapainoon. Tämä syy on kiintymys toiminnan hedelmiin, jota toimintaa suoritamme saadaksemme halun kohteita. Olemme kiintyneitä toimintojemme hedelmiin, koska halu motivoi toimintaamme, ja sen vuoksi meihin vaikuttaa se, mitä tapahtuu toimintojen tuloksena. Meihin ei yksinomaan vaikuta se, mitä toimintojen tuloksena tapahtuu, vaan me saamme aikaan *karmallisia* tuloksia, jotka ovat orjuuden syynä alemmissa maailmoissa. Ainoa tapa välttää aikaansaatu syiden ja seurausten ketju on suorittaa tehtävät ilman mitään henkilökohtaista hyödyn halua, vain täyttäen velvollisuutemme olevissa olosuhteissa. Tämä asenne voidaan kehittää pyhittämällä säännönmukaisesti kaikki tekemme Jumalalle, kuten *Bhagavad Gitassa* niin selvästi on selitetty.

49. *yo vedān api samnyasyati kevalam avicchīn-nānurāgam labhate*

Se, joka panee syrjään jopa pyhien kirjoitusten määräykset kehittääkseen jakamattoman ja keskeytymättömän rakkauden virran Jumalaan.

Joissakin edellisissä aforismeissa on tähdennetty välttämättömyyttä suorittaa maalliset ja uskonnolliset velvollisuutemme yrittäessämme kehittää antaumusta. Mutta palvojan elämässä tulee tilanne, jolloin hänen antaumuksensa voi tulla niin voimakkaaksi, ettei hänen ole mahdollista suorittaa edes uskonnollisia velvollisuuksiaan. Tämä

mielentila – jos se on todellinen eikä vain palvojan kuvittelema – vapauttaa hänet sekä maallisista että uskonnollisista velvollisuuksista.

50. sa tarati sa tarati lokāms tārāyati

Sellainen palvoja ei ainoastaan voita maallisen elämän harhoja ja rajoituksia, vaan auttaa myös muita tekemään niin kannustamalla heidän antaumustaan Jumalalle.

51. anirvacanīyam premasvarūpam

Jumalaan kohdistetun rakkauden todellista luonnetta ei voida kuvata, se on kokemuksen asia.

Kaikella todellisuuteen juurtuneella on luonnossa kaksi muotoa. Toinen on sen ulkoinen, näkyvä muoto, jonka kautta se ilmenee ilmennyksen alemmilla tasoilla ja joka voidaan havaita aistinelinten välityksellä. Tämä on pettava ja riippuu ulkoisista olosuhteista. Toinen on sen todellinen, olennainen muoto, jota ei voida havaita aistimilla vaan vain kokea tajunnan alueilla. Jumalan rakkauden ulkoiset muodot on jo osoitettu joissakin edellisissä aforismeissa, ja ne ovat todellisuudessa ilmiöitä tai pikemminkin merkkejä, jotka on saatu aikaan fyysisessä, tunne- ja ajatusmaailmassa. Yleensä ne on saatu aikaan antaumuksen kehittymisen alkuvaiheissa antaumuksen kokemisen vaikutuksesta alempiin käyttövälineisiin. Yleensä nuo merkit häviävät, kun antaumus kypsyy ja koetaan palvojan tajunnan syvyyksissä sen todellisessa *svarupa*-muodossa.

52. mūkāsvādanavat

Se on kuin mykän henkilön makuaisti.

Aivan kuten mykkä henkilö voi tuntea minkä tahansa maun, mutta ei pysty kuvaamaan sitä muille, samoin palvoja voi tuntea rakkauden syvän ja todellisen luonteen, mutta ei pysty kuvaamaan sitä toisille.

53. *prakāśyate kvāpi pātre*

Tämä Jumalaan kohdistetun rakkauden voimakas, todellinen muoto ilmenee sopivassa vastaanottajassa, ts. todellisessa palvoijassa, itsestään.

Palvojan luonnollisessa ja vapaassa rakkaudessa Jumalaan ei ole mitään äkillistä eikä keinotekoista. Kun yksilö on viettänyt useita elämiä harjoittaen tällaista rakkautta, hän syntyy tiettyyn elämään, jolloin kaikki hänen kehitysmahdollisuutensa ja voimansa ovat yhteen kerättyinä. Silloin rakkaus Jumalaan ilmenee hänessä luonnollisena hänen omalta osaltaan ponnistelematta lainkaan tai vain hyvin vähän. Kaikissa pyhimyksissä on jo varhaisessa iässä tullut esiin tällainen kehitysmahdollisuus, mutta joskus edellisistä elämistä luotu *karma* estää sen ilmenemisen varhaisessa elämän vaiheessa. Vasta kun tuo *karma* on loppuun kulutettu, kuori murtuu ja yhtäkkiä todellinen palvoja ilmaantuu. Siten kenenkään ei pidä olettaa, ettei hän kykene viljelemään rakkautta Jumalaan, koska hän ei tällä hetkellä tunne sitä voimakkaasti. Omaksukoon hän oikeat menettelytavat ja jatkakoon pyrkimyksiään masentumatta. Hän ei voi tietää, milloin tätä rakkautta estävät pidäkkeet mahdollisesti häviävät ja rakkaus Jumalaan alkaa kummuta luonnollisesti hänen sydämestään. Vaikkei se tapahtuisikaan tässä elämässä, hän luo mahdollisuuksia seuraavia elämiä varten. Hän ei saisi myöskään unohtaa, että Hän, jonka rakkautta hän etsii, on aina läsnä hänen sydämessään ja on rakkaus itse. Siten kysymys on paljastumisesta eikä jonkin luomisesta.

54. *gunarahitam kāmanārahitam pratiksana vardha-mānam avichinnam suksmataram anubhava-rūpam*

Tämä Jumalaan kohdistetun rakkauden hieno ja todellinen muoto on gunojen ja maallisten halujen yläpuolella ja lisääntyy jatkuvasti hetkestä hetkeen. Se on jatkuvaa virtaamista olemisen hienommilla tasoilla ja olennaisesti kokemusperäistä.

Aforismi kuvaa hyvin elävästi ja kauniisti palvojan sydämessä olevan voimakkaan ja herkän Jumalaan kohdistetun rakkauden luonnetta silloin, kun se on kypsynyt ja on kokemusperäinen olemisen sisimmillä alueilla. Tunteen paljastava ja kiihkeä *bhakti*, vaikka se onkin välttämätön aste Jumalaan kohdistetun rakkauden kehittämisessä, on tämän rakkauden alempi muoto. Korkeampi muoto syntyy, kun palvojan tajunta on yhteydessä jumalalliseen tajuntaan ja kun rakastajan ja rakastetun jyrkkä ero häviää antaen tilaa ei-kaksinaisuuden tietoisuudelle ja tähän tilaan luonnostaan kuuluvalla autuudelle.

55. tat prāpya tad evāvalokayati tad eva śrnoti tad eva cintayati

Saavutettuaan tämän korkeimman tilan rakkaudessa Jumalaan palvoja ei näe muuta kuin Jumalan, ei kuule muuta kuin Jumalan eikä ajattele muuta kuin Jumalaa.

On helppo ymmärtää tämän arvoituksellisen aforismin tarkoitus, kun muistamme sen ainutlaatuisen muutoksen, mikä tapahtuu palvojan mielessä tuloksena korkeimman rakkauden muodon saavuttamisesta. On olemassa vain yksi todellisuus, jota sanomme Jumalaksi. Kaikki ja jokainen elävä olento on eri muodoissa ja kehityksen eri tasoilla tämän todellisuuden ilmennystä. Rakkaus saa aikaan rakastajan ja rakastetun tajunnan yhtymisen, ja tämä yhtyminen johtaa Jumalan tuntemiseen, joka läpäisee, sisältää ja sulkee piiriinsä kaiken olemassa olevan. Mitä enemmän rakastamme Jumalaa sitä läheisemmin tulemme tuntemaan Hänet, ja mitä paremmin tunnemme Hänet, sitä voimakkaammin meidän on pakko rakastaa Häntä. Tämä toinen toistaan vahvistava Jumalan tunteminen ja Häneen kohdistettu rakkaus saavat aikaan tajunnan yhdistymisen, missä ero noiden kahden välillä häviää ja kaikkien suurten pyhimysten ja viisaiden julistama tietoisuuden korkein tila, ykseys, koetaan.

56. *gaunī tridhā gunabhedād ārtādi-bhedad vā*

Toissijainen eli alempi muoto antaumuksessa Jumalalle on kolminainen riippuen kolmen gunan vaikutuksesta tai kolmen tyyppisestä palvojasta.

Palvojat on jaettu kahteen pääluokkaan, läpeensä epäitsekkäisiin sekä niihin, joiden mielen taustalla on jokin salainen motiivi. Jälkimmäiset on tässä aforismissa edelleen jaettu kolmeen edellä mainittuun luokkaan. Antaumus on kaikissa muodoissaan hyödyllinen palvojalle, koska se puhdistuu ja voimistuu luonnollisesti siihen luonnostaan kuuluvan uudistavan voiman vaikutuksesta. On kuitenkin selvää, että mitä voimakkaampi ja epäitsekkäämpi antaumus on, sitä korkeampi on sen laatu samoin kuin sen voima, joka vetää palvojaa lähemmäksi Jumalaa. Tätä tosiasiaa tähdennetään seuraavassa aforismissa.

57. *uttarasmād uttarasmāt pūrvapūrvā śreyāya bhavati*

Jokainen edellä käynyt antaumuksen muoto on parempi eli tehokkaampi kuin jälkeen tuleva.

Tämä aforismi osoittaa mukaansa tempaavalla kielellä saman, mitä sanottiin edellistä aforismia selitettäessä.

58. *anyasmāt saulabhyam bhaktau*

On helpompaa tulla Jumalan yhteyteen ja löytää Hänet antaumuksen avulla kuin millään muulla keinolla.

Perusteet tähän aforismiin annetaan seuraavissa aforismeissa.

59. *pramanāntarasyānapeksatvāt svayam pramānatvāt*

Ei ole välttämätöntä todistaa millään muulla keinolla, mitä edellisessä aforismissa on sanottu, koska itse antaumuksen tulos tarjoaa todisteen.

Seuraukset tuodaan esille seuraavassa aforismissa.

60. *śānti rūpāt paramānanda-rūpāc ca*

Täydellinen mielenrauha ja korkein autuus kuuluvat luonnostaan antaumuksen todelliseen luonteeseen.

Nämä ovat ne kaksi asiaa, joita jokainen sielu haluaa tullakseen onnelliseksi, ja ne kuuluvat luonnostaan Jumalalle kohdistettuun antaumukseen.

61. *loka-hānau cintā na kāryā niveditātmalokave-datvāt*

Ei pitäisi olla mitään pelkoa sosiaalisesta häiriöstä, koska palvoja jatkaa sosiaalisten ja uskonnollisten velvollisuuksiensa suorittamista pyhitettyään ne Jumalalle ja niiden ollessa siten vaikuttamatta häneen.

Antaumuksen polun seuraamisen suhteen saatetaan esittää vasta väite, että jos ihmiset seuraavat sitä, syntyy sosiaalista epäjärjestystä. Mutta tämä pelko on täysin perusteeton, sillä palvoja velvoitetaan edelleen huolehtimaan sosiaalisista ja uskonnollisista velvollisuuksistaan pyhitettyään kaiken toimintansa Jumalalle.

62. *na tat-siddhau lokavyavahāro heyah kimtu phala-tyāgas tat-sadhanam ca kāryameva*

Antaumusta kehitettäessä sosiaalisia tapoja ei pitäisi laiminlyödä, vaan päinvastoin niihin on otettava osaa samalla luovuttaen toiminnan hedelmät Jumalalle.

Aforismi toistaa, mitä eräässä edellisessä aforismissa on sanottu toisessa yhteydessä.

63. *strī dhana-nāstikacaritram na śravaniyam*

Antaumukseen pyrkijän ei pitäisi kuunnella puheita sukupuoli-suuteen, varallisuudesta ja ei-uskovaisten käyttäytymisestä.

Tätä määräystä on seurattava pikemminkin hengessä kuin kirjaimellisesti. Ei ole epäilystäkään siitä, että jos mieltä askarruttavat

sukupuolisuuteen, varallisuuden hankkimiseen ja ateistisiin oppeihin liittyvät asiat, on hyvin todennäköistä, että se hajoaa ja joutuu vedetyksi syrjään palvojan itselleen valitsemalta polulta, nimittäin antaumuksen kehittämisestä Jumalaa kohtaan. Nykyaikaiset suuntauukset vahvistavat suuresti tässä aforismissa sanottua. Kaikkialla näkemämme kiihko sukupuolisuuteen, rahan ansaitsemiseen ja räikeän ateismin julistamiseen kulkee käsi kädessä todellisiin uskonnollisiin ja henkisiin aatteisiin kohdistetun uskon rappeutumisen kanssa. Tällaisella asenteella on aivan ilmeisiä, turmiollisia seurauksia, jotka johtuvat ihmiselämän saattamisesta merkityksettömäksi ja tarkoituksettomaksi ja jotka edistävät tyytymättömyyttä ja kyynisyyttä kaikkialla. Näemme kaikkialla ulkoisessa maailmassa ihmisiä ajamassa takaa mitättömiä asioita toivoen voivansa pusertaa niistä edes pienen ohikiitävän onnen sekä tulevan sisäisesti yhä pettyneemmiksi ja kyllästyneemmiksi elämään. Jokainen suuri uskonto ja jokainen henkinen opettaja on muinoin painokkaasti selittänyt todellisen ja pysyvän onnen voivan löytyä vain jokaisen sisimmästä, koska siellä on kaiken tiedon lähde, voima ja autuus – Jumala. Mutta monikaan ei ota huomioon tätä varoitusta, ja seuraukset ovat ilmeiset.

64. abhimāna-dambhādikam tyājyam

Omahyväisyydestä, ylimielisyydestä jne. on luovuttava.

Puheena oleva aforismi tuo esille joitakin ihmisluonteen heikkouksia, jotka olisi poistettava, jotta voitaisiin luoda terve perusta antaumuksen kehittymiselle. Mutta mainitut heikkoudet olisi otettava vain esimerkkeinä. On myös muita ei-suotavia piirteitä, jotka olisi poistettava, jotta palvojan luonne olisi sopiva antaumuksen kehittämiseen Jumalaa kohtaan. Koska häiriöt ja epäpuhtaudet, joita turmeltuneisuus ja tietämättömyys henkisen elämän tosiasioista voi ihmisluonteessa synnyttää, ovat äärettömän moninaiset, ei ole mahdollista eikä tarpeellista luetella niitä ja yrittää kitkeä niitä pois yksi kerrallaan. Oikea menetelmä tämän kysymyksen hoitamiseksi on

suorittaa vakava ja yksityiskohtainen itsetutkistelu henkisten ihan-teidemme valossa ja keskittyä kysymyksen positiiviseen puoleen kokonaisuutena eikä vähä kerrallaan. Omaksuttavat menetelmät on käsitelty perinpohjaisesti toisissa yhteyksissä ja niitä pitäisi tutkia ja soveltaa järjestelmällisesti, älykkäästi ja hellittämättä, kunnes vaadittu luonne on kehitetty.

65. *tad arpitākhilācārah san kāma-krodhā-bhimānādikam tas-minn eva karanīyam*

Pyhitettyään kokonaan kaikki toimintonsa ja käyttöksensä Jumalalle hänen on osoitettava (mikäli ollenkaan) pyydetä, mielipahaa, itsekorostusta jne. vain Häntä kohtaan.

Tämä on arvoituksellinen aforismi, mutta sen merkitys ymmärretään helposti, jos muistamme, että se tuo esille vain toisen puolen siitä ominaisuudesta, jota eräessä edellisistä aforismeista kutsuttiin *ananyatāksi*. Jumalaa kohtaan tunnetun antaumuksen varhaisissa kehitysvaiheissa on väistämätöntä, ettei palvoja täydellisesti hallitse alempaa luontoaan ja että sellaiset heikkoudet kuin mielipaha, itsekorostus jne. yhä pyrkivät häntä hallitsemaan. Mikä on paras tapa tämän kysymyksen käsittelemiseksi ja näistä heikkouksista vapautumiseksi? Kaikkien näiden tunteiden suuntaaminen Häntä kohden. Tällä tavoin palvoja pystyy purkamaan patoutuneita tunteitaan. Mutta kun hänen mielensä yhä uudelleen suuntautuu Häntä kohden, kasvava suhde Häneen kehittyy yhä läheisemmäksi. Ja sellainen on näissä tapauksissa jumalallisen alkemian luonne, että vähitellen nuo epämieluisat tunteet muuntuvat ja siten lisäävät hänen antaumuksensa voimaa.

66. *tri-rūpa-bhanga-pūrvakam nityadāsyā-nityakāntā-bhajanātmakam prema kāryam prema eva kāryam*

Harjoitettuaan antaumusta ja noustuaan sen jälkeen toisarvoisen kolminaisen antautumisen muodon yläpuolelle, palvojan tulisi viljellä ahkerasti antaumuksen ensisijaista muotoa, jossa

hän voi omaksua minkä tahansa erilaisista asenteista Jumalaa kohtaan, kuten palvelijan suhteen herraansa kohtaan tai vaimon suhteen miestänsä kohtaan.

Antaumuksen harjoittaminen on asteittainen ja kehittyvä prosessi, ja varhaisessa vaiheessa on väistämätöntä, että monet heikkoudet kuten itsekkyyys ym. mitätöivät sen. Mutta nämä epämieluisat virheet, vaikka ne antaumusta harjoitettaessa ovatkin alussa väistämättömiä, on poistettava järjestelmällisesti ja älykkäästi. Silloin palvoja kykenee kehittämään sen puhtaan, sekoittumattoman antaumuksen, joka yksinomaan voi aikaansaada hänen persoonallisuutensa lopullisen sulautumisen Herraan sekä näiden kahden tajunnan yhdistymisen, jota yleisesti sanotaan jumaltietoisuudeksi.

67. bhaktā ekāntino mukhyāh

Ne, jotka rakastavat Jumalaa ja vain Jumalaa eikä mitään muuta, ovat Hänen ensisijaisia eli todellisia palvojiaan.

Kuten edellisen aforismin yhteydessä on osoitettu, tällainen puhdas antaumus voidaan saavuttaa vain asteittain ja hellittämättömällä harjoituksella. Niissä harvoissa tapauksissa, jolloin palvoja osoittaa jo varhaisessa iässänsä syvän ja vilpittömän antaumuksen merkkejä, kysymyksessä ovat korkeasti kehittyneet sielut, jotka ovat harjoittaneet antaumusta ja kehittäneet henkistä tajuntaansa monien edellisten elämiensä aikana. Luonnossa ei tapahdu mitään sattumanvaraisesti tai yhtäkkiä, vaikka rajallisesta näkemyksestämsä ja tiedostammsä johtuen tietyt tapahtumat tai kehitysvaiheet voivat siltä näyttää.

*67. kanthāvarodha-romānca-śrubhih parasparam lapamānāh
pāvayanti kulāni prthivim ca*

Ne, jotka keskustelevat keskenään (Jumalasta ja Hänen ominaisuuksistaan) tukahtuneella äänellä, hiuksiaan haroen ja kyyneleet vuotaen, puhdistavat sekä perheensä että maan.

Ne, jotka eivät ole liikkuneet piireissä, joihin todelliset palvojat koontuvat puhumaan Hänestä sekä laulamaan Hänestä ja Hänen ominaisuuksistaan, eivät kykene arvostamaan sitä mielentilaa, jonka ulkoista ilmentymää aforismi kuvaa. Todellisen uskonnollisen tunteen madaltuminen ja vähittäinen katoaminen jopa Intian tapaisista maista, jossa uskonnolla oli hyvin hallitseva osa hindujen elämässä, on tehnyt edellä kuvatut näyt hyvin harvinaisiksi. Luennoiminen, filosofisten oppien levittäminen sekä taidokkaiden rituaalien suorittaminen ovat tulleet yhteisten kokousten tilalle, joissa todelliset palvojat kohtasivat iloitakseen uskonnollisten ajatustensa ja tunteidensa vaihtamisesta sekä laulaakseen suuren tunnelatauksen synnyttäviä lauluja.

Suoraan sanoen uskonto ja uskonnolliset laitokset on erotettu todellisista uskonnollisista pyrkimyksistä. Sen sijaan että ne harjoittaisivat ja edistäisivät uskonnollisia tunteita ja antaumusta Jumalalle, ne ovat monessa tapauksessa astuneet kaupalliselle tielle ja tulleet rahan ansaitsemisen välineiksi. Hinduista puheen ollen saanen sanoa, että olemme luonteeltamme uskonnollisuuteen taipuvia, mutta olemme antaneet materialismin aallon ja maailmallisten pyrkimysten pyyhkäistä meidät mukanaan. Etsittäessä pettäviä nautintoja ja inhimillistä turhamaisuutta ne uhkaavat nielaista koko maailman ja hävittää kaiken tosi arvokkaan ihmiselämässä.

Tulemmeko me ja maailma kokonaisuudessaan havaitsemaan fyysisten ja psyykkisten kokemusten petollisuuden sekä mahdollisuuden löytää niissä todellista rauhaa ja onnea, jää nähtäväksi. Ellei näin tapahdu, ihmisellä ei näytä olevan paljonkaan mahdollisuuksia jättää pinnallisten päämäärien etsintää sekä kysellä, mistä todellinen onni voitaisiin löytää. Vaikka hän olisikin pettynyt tavoittelemiinsa kohteisiin ja kysyy tämän tärkeän kysymyksen, hän ei todennäköisesti käänny uskonnon puoleen vastauksen saadakseen. Sillä kuten edellä on huomautettu, se mikä tekee uskonnon rauhan ja todellisen onnen lähteeksi, on upotettu uskonnollisen elämän pinnallisten muodollisuuksien ja pikkurihkaman alle.

Ne, joilla on vähääkään erottamiskykyä ja jotka etsivät uskonnollisen elämän todellisuuksia, tulevat todennäköisesti havaitsemaan kaiken tämän uskonnollisen elämän ulkonaisen loiston tyhjäksi, elottomaksi kuoreksi.

Hajalleen yli koko tämän maan on perustettu lukemattomia *āśramoita* uskonnollisen elämän edistämiseksi. Todellisen onnen ja rauhan etsinnässään, jonka vain uskonto voi antaa, monet pyrkijät kulkevat yhdestä *āśramasta* toiseen saadakseen uskonnolliselta elämältä odottamansa sisäisen tyydytyksen. Mutta yleensä he havaitsevat, että nämä *āśramat* ovat vain laitoksia ja että niiden johtajat ovat kiinnostuneempia laitoksen hoitamiseen liittyvistä kysymyksistä kuin sen todellisista päämääristä. Syynä edellä mainittuun tilaan kaikkialla uskonnollisen elämän piirissä on se tosiasia, että ihmiset ovat unohtaneet tai vähättelevät sitä, että todellinen uskonnollisen tyydytyksen ja edistymisen lähde on sydäntemme kätkössä oleva jumalallinen elämä. Ellemme yritä ja onnistu tulemaan kosketukseen tämän elämän kanssa, joko yksilökohtaisesti tai kollektiivisesti, mikään ulkoinen ei hyödytä meitä.

Uskonnollisen elämän älylliseksi tekeminen ja sen tosiasian unohtaminen, että uskonnollisen elämän täytyy perustua tunteisiin, on suurimmaksi osaksi syynä siihen, että tavallisen ihmisen kiintymys uskontoon on vähentynyt. Todellisen uskonnon tarkoitus on tuoda ihminen lähempään suhteeseen Jumalaan. Ei voida vetäytyä lähemmäksi Jumalaa ilman antaumusta ja rakkautta. Ilman antaumusta ja rakkautta Jumalaan ei voi olla mitään todellista sisäistä onnea tai sen voimakkaampaa muotoa, autuutta, jota ihminen etsii uskonnosta. Siten älylle perustettu uskonnollinen elämä sekä ulkoisen menettelytavan määrättyjen sääntöjen noudattaminen riistää uskonnolta sen sisäisen tyydytyksen ja rauhan, mikä on uskonnollisen elämän tarkoituksena. Kyse ei ole ainoastaan uskonnollisen elämän älyllistämisestä, vaan myös siitä, kuinka niin sanotussa sivistyneessä yhteiskunnassa tunteita on alettu pitää heikkouden merkinä. Kun ihmiset sitten tuntevat uskonnollisia tunteita, he

pyrkivät piilottamaan ne muilta. Sellaisten ihmisten on vaikeaa ymmärtää ja arvostaa sitä, mitä puheena olevassa aforismissa on pyritty ilmaisemaan.

On välttämätöntä kuitenkin muistaa, että nämä antaumuksen ulkoiset ilmennykset ovat paljon syvemmän mielentilan ilmauksia, jotka ovat peräisin olemisen henkisiltä tasoilta. Nämä olemisen tasot eivät ole ainoastaan näkymättömiä vaan tavalliselle palvojalle luoksepääsemättömiä. Vasta silloin, kun hänen tajuntansa on riittävästi kehittynyt siten, että hän kykenee tulemaan suoraan yhteyteen noiden tasojen kanssa, hän tulee tietoiseksi tosiasiaista, että ulkoiset ilmennykset ovat seurausta hänen tajuntansa läheisemmästä yhteydestä jumalalliseen tajuntaan sekä sellaiseen yhteyteen luonnostaan kuuluvaan rakkauteen ja autuuteen.

69. tīrthī-kurvanti tīrthāni sukarmī-kurvanti karmāni sac-chastri-kurvanti śāstrāni

He lisäävät pyhyyttä pyhiin paikkoihin, he antavat teoille kelvollisuuden leiman, he kohottavat tavalliset kirjoitukset pyhien kirjoitusten arvoon.

Miten nyt pyhinä pidetyt, pyhiinvaellusten kohteiksi tulleet paikat, ovat saaneet pyhyytensä? Siten, että nämä pyhät miehet, jotka antaumuksellaan Jumalalle saavuttivat yhteyden Jumalaan, elivät niissä. Millä tavoin tavalliset ihmiset oppivat tekemään uskonnolliselta näkökannalta ansiokkaita tekoja? Pyhien, Jumalan yhteydessä elävien ihmisten antamalla esimerkillä. Miten tietyt kirjoitukset ovat saaneet pyhien kirjoitusten aseman? Sen tosiseikan perusteella, että ne, jotka ovat yrittäneet löytää Jumalan antaumuksen avulla ja onnistuneet pyrkimyksissään, ovat ne kirjoittaneet. Kaikki pyhät kirjoitukset ovat muistiinpanoja pyhien ihmisten elämästä, kokemuksista, ajatuksista ja käskyistä. Nämä miehet pystyivät tulemaan läheiseen yhteyteen Jumalan kanssa ja muuttuivat tämän yhteyden kautta pyhimyksiksi ja viisaiksi nostaen sekä yksilöt että yhteiskunnat moraalisesti ja henkisesti korkeammalle tasolle.

70. *tanmayāh*

He ovat tietoiset Jumalan läsnäolosta kaikkialla ja alituisesti, sisässään ja ympärillään.

Koska on vain yksi todellisuus ja kaikki olemassa oleva on tämän todellisuuden ilmennystä, jokainen, joka tulee tietoiseksi tuosta todellisuudesta, havaitsee olevansa sen läpätunkema. Tämä tila kestää niin kauan kuin kaksinaisuus vallitsee, ts. hän näkee itsensä erillään Jumalasta joskin Hänen kanssaan pohjimmiltaan yhtä olevana. On kuitenkin sitä seuraava ja perimmäinen tila, jossa jopa tämä kaksinaisuus häviää ja yhteys palvojan ja Jumalan välillä on niin täydellinen, ettei palvoja pysty erottamaan tajuntaansa Jumalan tajunnasta. Hindulaisen perinteen mukaisesti useimmat palvojat eli *bhaktat* pitävät parempana pysyä kaksinaisuuden alueella niin, että he voivat kokea autuuden, joka kuuluu luonnostaan syvään rakkauteen Jumalaa kohtaan. Ajatus perustuu väärään käsitykseen ei-kaksinaisesta tilasta, sillä vaikei rakkautta – siinä mielessä kuin me käsitämme rakkauden – voi olla silloin, kun rakastaja ja rakkauden kohde ovat tulleet yhdeksi. Kokemuksen sulautumisesta rakkauden valtamereen ja *ānandaan* täytyy luonteeltaan olla paljon ihanampi kuin mitä eristetyn yksilön rakkaus on ylisieluun, joka tarkoittaa Jumalaa. Mutta nämä asiat ovat itse asiassa korkeammilla tasoilla tapahtuvan kokemuksen asioita eikä niistä hyödytä puhua rajallisten rakkauden ja onnen kokemustemme valossa.

71. *modante pitaro nrtyanti devatāh sanāthā ceyam bhur bhavati*

Kun Jumalan löytänyt palvoja on läsnä maan päällä, ne jotka kuoleman jälkeen ovat menneet ylifyysisiin olosuhteisiin sekä ne taivaalliset olennot, jotka myös elävät siellä, riemuitsevat; samoin tämä fyysinen maailma (jolla oletetaan olevan sielu) tuntee rauhaa.

Aforismissa esitetyt ajatukset ovat tyyppillisiä hinduperinteelle. Perinnettä tuntemattomien on vaikeaa ymmärtää aforismin

tarkoitusta. Heille riittää, kun he käsittävät pohjimmaisen ajatuksen siitä, kuinka itsetuntemuksen saavuttaneen Jumalan palvojan ollessa tämän maailman ihmisten keskuudessa, eivät siitä hyödy ainoastaan ne, jotka ovat yhteydessä häneen fyysisellä tasolla, vaan myös ne, jotka elävät ylifyysisillä tasoilla. Sillä sellaisen mahatman tajunta läpäisee myös ylifyysiset tasot ja hän pystyy auttamaan myös näiden tasojen asukkaita. Koko luonto riemuitsee ja jopa ne, joiden ei oleteta ajattelevan ja tuntevan, kokevat mystisen kohoamisen jumalallisen elämän laskeutumisesta ylhäältä käsin.

72. nāsti tesu jāti-vidyā-rūpa-kula-dhana-kriyādi-bhedah

Todellisten Jumalan palvojien keskuudessa ei voi olla mitään eroa yhteiskunnallisesti, oppineisuudessa, ulkomuodossa, perheessä, varallisuudessa, teoissa ja sen kaltaisissa.

Ilmennyt maailma on ilmennysten virta äärettömine eroineen ja erilaisuuksineen. Niihin, jotka eivät näe Jumalaa kaikessa ja kaikkea Jumalassa, nämä eroavuudet vaikuttavat. Koska he näkevät itsensä erillään toisista, he pitävät itseään mielellään toisia parempina. Mistä tahansa paremmuudesta, kuten esimerkiksi varallisuudesta, oppineisuudesta jne. voi tulla riittävä syy nähdä itseään niiden yläpuolella, joiden keskuudessa elää. Virkamies pitää itseään alaisiaan parempana, vaikka hän itse asiassa voi olla moraalisesti ja henkisesti monen heistä alapuolella. Mukavampaan ja ylellisempään elämään pystyvä varakas mies katsoo tavallisesti alapäin huonompionnisia veljiään, jotka tuskin saavat rahojaan riittämään. On tarpeetonta sanoa, että nämä tavallisten ihmisten mielissä vallitsevat eroavuudet johtuvat heidän kärsimistään monenlaisista harhoista. Pääasiallisin niistä on harhakäsitys siitä, että he ovat oma ruumiinsa eivätkä henki, joka käyttää ruumista fyysisessä maailmassa käyttövälineenään. Niihin, jotka tietävät jumalallisen elämän ilmenevän kaikkien inhimillisten olentojen kautta, sellaiset eroavuudet eivät ilmeisesti vaikuta.

73. *yatas tadiyah*

Niiden mielissä, jotka ovat löytäneet Jumalan, ei ole mitään edellä olevassa aforismissa tarkoitettuja eroja, koska he näkevät kaikki inhimilliset olennot, jopa kaikki elävät olennot jumalallisen elämän ilmentyminä ja aineellistumina. Tämä elämä läpäisee kaiken ja on täydellisyydessään läsnä jokaisen inhimillisen olennon sydämessä.

Edellä sanottu ei ole pelkkä henkinen ihanne, jota kohti pyrkiä, mutta jota ei voi saavuttaa. Jokaisen suuren pyhimyksen, viisaan ja henkisen opettajan, joka on tullut tämän maan päälle antamaan elintärkeän sanoman ihmisen jumalallisesta päämäärästä ja hänen mahdollisuuksistaan toteuttaa jumalallinen luontonsa, elämä on ollut tästä esimerkkinä.

Näiden kahden aforismin tulisi antaa myös sielunravintoa niille, jotka tunnustavat ihmiskunnan veljeyden tavoiteltavana ihanteena. Vain ihmisen jumalallisesta elämästä tietoiset voivat harjoittaa veljeyttä todellisessa mielessä. Ne, jotka eivät ole tietoisia kaiken elämän ykseydestä, mutta aavistaen sen antautuvat vakavasti työhön kaikin tavoin auttaakseen ihmisiä ja lieventääkseen heidän kärsimyksiään, kulkevat todellisen veljeyden tuntemiseen johtavaa polkua. Ne, jotka vain tunnustavat veljeyttä mutta eivät ole tästä ykseydestä tietoisia ja joilla ei ole todellista myötätuntoa kaikkia eläviä olioita kohtaan, eivät todella tiedä, mitä veljeyys tarkoittaa. He saattavat kyllä pystyä luennoimaan oppineesti ja kirjoittamaan kirjoja ihmiskunnan ykseyttä julistavasta aiheesta.

Ajatellun ja todellisen veljeyden välillä on maailmanlaajuinen ero. Edellinen perustuu teoriaan, jonka mukaan kaikkien ihmisten tulisi olla liittyneinä yhdeksi yhteiskunnaksi, vaikka se toisinkin mukanaan suunnattomasti julmuutta ja hävitystä samoin kuin kaikkien ihmissuhteiden piirissä hyväksytyjen moraalisten lakien rikkomisen. Ranskan vallankumouksen ”veljeyttä” vannoneet lähettivät veljeyttä harjoittaessaan tuhansittain viattomia ihmisiä

giljotiiniin. On tarpeetonta sanoa, että tällainen sosiaalisen tai poliittisen päämäärän saavuttamiseksi luotu keinotekoinen veljeys on pelkkä iskulause, joka yleensä häpäistään juuri sitä kannatettaessa ja harjoitettaessa.

Todellinen veljeys ei ole teoriaa vaan suorasta kokemuksesta johtunut tosiasia niille, jotka ovat riittävästi kehittäneet henkistä tajuntaansa tullakseen tietoisiksi kaiken elämän ykseydestä. Sitä ei luoda keinotekoisesti voimakeinoin tai suostuttelemalla, vaan se on ikuisesti olemassa tosiasiana luonnossa, koko ilmenneessä universumissa, vaikkei olisi ketään sitä havaitsemassa tai harjoittamassa. Ainoa tapa sen edistämiseksi on lisätä vähitellen kaiken elämän ykseydestä tietoisiksi tulevien tai ainakin sen aavistavien lukumäärää seuraamalla henkisen kehityksen polkua, käyttäen menetelmänä antaumusta tai mitä muuta tahansa. Tämä voi olla hidas prosessi, mutta se synnyttää vähitellen ihmisryhmän, joka luonnollisesti ja nopeasti muuttaa sivistyksen sopusointuiseksi henkisten ihanteiden kanssa. Ottaen huomioon, mitä yksi pyhimys tai maailman opettaja voi tehdä ihmisten kohottamiseksi, voidaan vain kuvitella, mitä muutama tuhat tällaista palvojaa voi aikaan saada.

74. vādo nāvalambyah

Kehittäessään antaumusta palvojan ei pitäisi olla riippuvainen turhista Jumalan olemassaolosta tai Hänen ominaisuuksiaan koskevista keskusteluista.

75. bāhuly āvakāśatvād aniyatatvāc ca

Koska turhat keskustelut ja puhuminen Jumalasta voi jatkaa epämääräisen ajan saavuttamatta milloinkaan varmuudella totuutta Hänestä.

Aforismi vastaa edellisessä aforismissa esitettyyn kysymykseen. Se tarkoittaa, että Jumalaa koskevista kysymyksistä kaiken aikaa puhuminen ja keskusteleminen on turhaa, koska emme milloinkaan

saavuta totuutta näistä kysymyksistä keskustelemalla, lukemalla tai kuuntelemalla luentoja. Se on kokemuksen asia, ei keskustelun, kuten on laita muissa elämän kysymyksiä koskevissa asioissa. Edellä sanotun tulisi olla varoituksena niille, jotka henkisen elämän ongelmia ratkoessaan ovat täysin riippuvaisia luentojen kuuntelemisesta, lukemisesta ja keskustelusta. Niitä ei voi kokonaan välttää, mutta niin pian kuin pyrkijä on saanut riittävästi tietoa tarkoitustaan varten, hänen tulisi keskittää kaikki energiansa ja kykynsä polun seuraamiseen ja niiden menetelmien harjoittamiseen, jotka suoran kokemuksen kautta saavat aikaan oivalluksen hänen tajunnassaan.

76. bhaktisāstrāni manantyāni tad bodhakarmani karaniyāni

Tutkielmia antaumuksesta ja sen kehittämisen menetelmistä olisi tutkittava ja mietittävä sekä niissä kuvattuja havaintoja ja menetelmiä harjoitettava säännöllisesti.

*77. sukha-duhkhecchā-lābhādi tyakte kāle pratīksamāne
ksanārdham api vyartham ria neyam*

Nautinnosta, tuskasta, pyyteestä, voitosta jne. luopuen, odottaen kärsivällisesti antaumuksen kehittymistä tai ajan oloon ilmentymistä, antaumukseen pyrkijä ei saisi hetkeäkään kuluttaa hyödyttömästi.

Yllä olevan aforismin tarkoitus on antaa pyrkijälle joitain ajatuksia siitä asenteesta ja elämästä, jotka hänen olisi omaksuttava pyrkiesään kehittämään antaumusta. Ensimmäiseksi hänen olisi poistettava mielestään kaikki ne tekijät, jotka hajottavat sitä ja vetävät sen maallisiin kohteisiin sen sijaan, että se olisi keskittynyt Herraan. Toiseksi hänen pitäisi suhtautua äärettömän kärsivällisesti itsekasvatukseensa eikä masentua, vaikka tulokset hänen pyrkimyksistään eivät ilmene nopeasti. Tällaisen asenteen omaksuminen on mahdollista vain jos hän luottaa rajattomasti seuraamiensa menetelmien tehoon ja Herran myötätuntoon. Sillä Hän ohjaa ja täyttää

jokaisen palvojan halun yhtyä Häneen edellyttäen, että hän on toisissaan ja kestävä pyrkimyksessään. Ja lopuksi, koska antaumuksen kehittyminen riippuu voiman kehittamisestä, on välttämätöntä uhrata niin paljon kuin mahdollista aikaa noihin harjoituksiin, jotka on tarkoitettu tämän voiman kehittämiseksi ja vastaavasti sen kapasiteetin nostamiseksi.

78. *ahimsā-satyā-śauca-dayāstikyādi-cāritryāni pari-pālanīyāni*

Antaumukseen pyrkijän olisi omaksuttava ja viljeltävä viattomuutta, totuudellisuutta, puhtautta, ystävällisyyttä ja muita tarvittavia hyveitä ja luonteenpiirteitä.

Eräissä edellisissä aforismeissa on jo kuvattu joitakin luonteenpiirteitä, joita pyrkijän on harjoitettava. Tässä aforismissa mainitaan eräitä muita antaumuksen kehittämiseksi vaadittavia hyveitä. Opiskelija tulee havaitsemaan, että kaikki muut hyveet vastaavat *yamak-si* ja *niyamaksi* sanottuja yogan kahta *angaa*.

Kaksi asiaa pyrkijän olisi aina pidettävä mielessään. Ensiksi, ettei antaumuksen tai minkään muiden henkisiä kykyjämme kehittävien menetelmien harjoittaminen ole mahdollista ilman ankaraa itsekasvatusta, jota on jatkettava, kunnes vaadittu mielentila ja elämän muoto on saavutettu. Toiseksi, ettei kehitettäviä luonteenpiirteitä tai hyveitä voida luetteloida, määritellä ja muotoilla mihinkään jäykkään käyttäytymisohjeeseen. Elämänkysymystämme on käsiteltävä kokonaisuutena ja älykkäästi. Pyrkijän olisi saatava aikaan todellisen ja dynaamisen henkisen elämän viettämiseksi luonteenomainen mielentila ja asenne. Tätä asiaa on käsitelty muissa yhteyksissä, joten sen käsittelemiseen ei tässä ole aihetta.

79. *sarvadā sarvabhāvena niścintair bhagavān eva bjajaniyāh*

Vain Herraa olisi jatkuvasti ja ilman mitään pelkoa muistettava ja osoitettava antaumusta Hänelle kaiken aikaa kaikilla tavoilla, jotka palvoja on halukas omaksumaan.

Palvojan olisi muistettava, että hänen palvontansa kohde on se todellisuus, joka ilmennyksessä sisältää ja käsittää kaiken ja jokaisen voiman. Siten, mikä tahansa asenne hänellä on antaumuksessaan Häntä kohtaan, se on sopiva ja tehokas Häneltä tulevaan vastakaikuun. Ja koska Hän on itse rakkaus ja myötätunto, tuo vastakaiku voi luonteeltaan olla vain hyvää tekevää ja sen on pakko saattaa hänet lähemmäksi Herraa. Hindulaisissa, *Bhāgavatamin* kaltaisissa teoksissa sanotaan, että vaikka joku lähestyisi Häntä vihamielisenä, hän lopulta saavuttaa vapauden maallisen elämän harhoista ja rajoituksesta. Sillä vaikka yksilön asenne olisi vihamielinen, rakkauden ja säälin Herran vastaus voi olla vain myötätunto. Tämä saa yksilössä aikaan vähitellen tapahtuvan muutoksen Häntä kohtaan. Mutta tietenkään siinä ei ole mitään järkeä, että Häntä lähestymään pyrkivä omaksuisi mitään muuta mielen asennetta kuin antaumuksen ja täydellisen luottamuksen Häneen.

80. sa kīrtiyamānah śighramevāvīrbhavaty anubhāvayati bhaktān

Kun Häntä vakavasti huudetaan avuksi, Hän paljastaa itsensä viiptymättä ja täyttää palvojansa vaikutuksellaan tai läsnäolollaan.

Tämä on erittäin tärkeä aforismi edellyttäen, että ymmärrämme sen syvällisen merkityksen. Ensiksi meidän olisi yritettävä käsittää, että Jumalaa avuksi huutaessamme emme lähesty tavallista henkilöä, jonka mieli on täynnä kaikenlaisia ennakkoluuloja ja erikoisia mieltymyksiä tai itsekästä hyödyn tavoittelua ja heikkouksia. Kun tällaista henkilöä lähestytään, kaikki nämä tekijät vaikuttavat hänen vastaukseensa, jolloin tulos on tietystä määrin epävarma ja ennalta arvaamaton. Sen lisäksi yksilön ollessa rajallinen ja kaikenlaisten rajoitusten täyttämä, vastaus myönteisenäkin voi olla vain rajallinen ja hänen rajoitustensa määräämä.

Mutta Jumalaa avuksi huudettaessa nämä rajoitukset eivät ole lainkaan olemassa. Hän on kaiken läpäisevä, kaiken käsittävä todellisuus, jonka ulkopuolella mikään ei voi olla olemassa ja johon

kaikki, mikä voi muodostaa osan ilmenneestä järjestelmästä, voi sulautua, jos sen ilmennykselle välttämättömät olosuhteet ovat olemassa. Hän ei ole vain kaiken sisältävä ääretön lähde, vaan Hän on läsnä täydessä loistossaan, tiedossaan, rakkaudessaan ja voimassaan jokaisen yksilöllisen monadin takana, kuten *Man, God and Universe* -teoksessa on selitetty. On totta, että Hänen tietonsa, rakkautensa ja voimansa ovat läsnä jokaisessa monadissa vain piilevinä, mutta jos jokin on jo olemassa piilevänä, se voidaan ilmentää kehittämällä sitä edellyttäen, että tiedämme, miten se tehdään. Ruudissa on olemassa valtava määrä fyysistä energiaa, mutta yksilölle, joka ei tiedä miten tuo energia vapautetaan, ruuti on pelkkää tehotonta mustaa jauhetta. Toisaalta se, joka tietää voivansa vapauttaa energian syöttämällä jauheen, voi käyttää ruutia saamaan aikaan varsin mahtavia sekä luovia että hävittäviä tuloksia.

Toiseksi, yrittäessämme ymmärtää tämän aforismin merkitystä meidän olisi pantava merkille, ettei Jumala ole pelkästään kaiken ilmennyksessä ilmauksensa saavan ääretön lähde. Hän on tajunnan todellinen olemus, jossa kaikki jumalalliset ominaisuudet ovat äärettömän moninaisina ja voimakkaina läsnä. Näitä hädän- ja puutteenalaisen sekä palvojan kutsuun vastaavia ominaisuuksia ovat rakkaus, voima, myötätunto ja vastaanottavuus. Hänen apuaan pyytävälle puutteenalaisille Hän antaa, mitä he tarvitsevat. Mutta kehityksen edetessä ja monadissa kätöksessä olevien henkisten voimien tullessa toimiviksi monadin pyytämien asioiden luonne muuttuu tullen yhä jalommaksi ja yhä vähemmän itsekkääksi. Lopulta kun korkein viisaus on tullut tavallisen ihmisen tietämättömyyden tilalle, tuloksena tästä asteittaisesta jalostumisesta palvoja haluaa vain Jumalaa eikä mitään, mitä Jumala voi antaa. Ja vaikka hän tietää, että hän löytäessään Jumalan löytää kaiken, hän ei etsi Jumalaa tarkoituksenaan löytää kaikkien lahjojen lähde. Hänen ainoa motiivinsa on puhdas, väärentämätön rakkaus Jumalaan. Vain silloin kun palvoja etsii Häntä tällaisin motiivein, Jumala ilmestyy. Tällaista asennetta ja motiivin puhtautta tarkoittaa sana *kirtyamānah*.

Jumalallisen vastauksen muoto ilmentyessään, kun Jumalaa on huudettu avuksi puhtaana rakkauden perusteella, on ilmaistu tässä aforismissa tavalla, joka vaatii selityksen. Jotta voisimme ymmärtää vastauksen luonteen, meidän on käsiteltävä sanskritinkielisten sanojen *āvirbhavah* ja *anubhavah* vaikeasti määriteltävä merkitys. Ensimmäinen, kirjaimellisesti paljastumista tarkoittava sana, ei voi tässä yhteydessä merkitä ulkonaista ilmentymistä, sillä Jumalalla ei ole muotoa, vaan Hän on kaiken läpäisevä todellisuus. Häntä ei voida havaita aistein, vaan ainoastaan sisäisenä kokemuksena tajunnan piirissä. Millainen on sen kokemuksen luonne, jota on yritetty ilmaista sanalla *anubhavah*? Tämän kokemuksen ymmärtämiseksi meidän on kerrattava tärkeä okkulttinen oppi: jokaisen monadin tajunnan keskus, jonka kautta hänen mielensä toimii, on samankeskinen *Mahabindun*, suuren keskuksen kanssa, jonka kautta jumalallinen mieli ja tajunta toimivat. Vaikka yksilöllinen mieli ja jumalallinen mieli ja tajunta toimivat saman keskuksen kautta, näiden kahden välillä on olemassa subjektiivinen este, joka estää yksilöllistä mieltä tulemasta tietoiseksi siitä, mitä jumalallinen mieli ja tajunta sisältävät. Tämän esteen vähitellen tapahtuva heikentäminen ja lopullinen poistaminen noiden kahden väliltä on kaikkien joogajärjestelmien ja henkisen kehittymisen perimmäinen tarkoitus. Tämän päämäärän tuloksellista täyttymystä sanotaan Itsen tuntemiseksi.

Aforismin tähdentämä tärkeä tosiasia on se, että vaikka ihmisen ja Jumalan tajunnan välinen subjektiivinen este voidaan poistaa vain vähitellen pitkän ja ankaran itsekasvatuksen avulla, mikä voi vaatia useita elämiä kestävästä voimakkaan pyrkimyksen, Jumalalle on mahdollista poistaa se milloin tahansa. Yhdistämällä täten pyrkijän tajunnan omaansa Hän antaa ihmiselle ainutlaatuisen ja kuvaamattoman näyn jumalallisesta luonnostaan. Este näiden kahden välillä on, kuten edellä on tähdennetty, subjektiivinen. Sen on luonut jumalallinen *māyāksi* nimitetty voima, ja sillä, jolla on voima luoda tuo este, on myös voima poistaa se milloin tahansa Jumala niin tahtoo.

Mikä on se voima, joka pakottaa jopa Jumalan käyttämään tätä ihmeellistä voimaa? Rakkaus. Mikään muu kuin puhdas, epätsekäs rakkaus voimakkaan antaumuksen muodossa ei voi saada aikaan tätä ihmettä. Siksi antaumusta pidetään yleisesti mitä tehokkaimpana keinona Jumalan löytämiseksi. On totta, että tällaisen voimakkaan antaumuksen harjoittaminen ei ole helppoa, mutta jos ja kun se on olemassa, se on pettämätön tehokkuudessa päämäärän saavuttamiseksi. Siksi seuraavassa aforismissa antaumuksen harjoittamisen tärkeyttä ja välttämättömyyttä on harvinaisella tavalla korostettu.

81. tri-satyasya bhaktir eva garīyasī bhaktir eva garīyasī

Että rakkaus Jumalaan on suuriarvoisinta, oli, on ja tulee aina olemaan totta.

Tässä aforismissa sanottua on tähdennetty myös joissakin edellisissä aforismeissa. Mutta sen suuren painon, joka on pantu rakkauden teholle vetäytyttäessä lähemmäksi ja lopulta yhdyttäessä Jumalaan, tulisi pyrkijä saada pysähtymään ja pohtimaan syvästi tätä kysymystä. Monet pyrkijät pitävät sellaisia lausuntoja luonteeltaan tunnepitoisten mieltymyksenä heidän erityiseen menetelmäänsä kehittää henkisiä mahdollisuuksiaan. He eivät riittävässä määrin tunne rakkauden todellista laatua sen saattaessa yhteen ja lopulta sulattaessa rakastajan tajunnan rakastetun tajuntaan. Ja kun rakastettu on Jumala, jonka vastaus rakkauden kutsuun on pettämätön ja rajaton, ei jää epäilystäkään antaumuksen voimasta löytää ja tulla yhdeksi Hänen kanssaan. Monet ajattelevat tämän ehkä olevan totta, mutta että ei ole helppoa kehittää tällaista antaumusta. He unohtavat, ettei henkisen elämän todellinen ongelma ole antaumuksen kehittämisen vaikeus. Todellinen ongelma on siinä, ettemme tahdo löytää Jumalaa, joko siksi, ettemme ole vielä henkisesti kehittyneet tai mielemme on niin maallisten asioiden täyttämä, ettei siellä ole tilaa Jumalalle.